SPEJDER JUL

SPEJDER JUL

INDHOLD

JULENAT. Et Juledigt af Sven Alsinger.
Tegning af Viggo Bang.

JULE-BEREDT. Af Chr. Ludwigs.
Med to Julebilleder.

ROALD AMUNDSEN. Samlet ved Aug. Klingsey.
Med Billeder fra Amundsens Værker.

ALENE I ANDESBJERGENE. Af Sir Robert Baden-Powell.
Med Tegning af Forfatteren.

ENE MAND OMBORD. Fortælling af Marius Dahlsgaard.
Illustreret af Aage Gravgaard.

LIDT OM SPORT. Af J. Ammundsen.

MANDEN I DRENGEN. — DRENGEN I MANDEN.
Udtalelser af kendte Ungdomsledere.

JAMBOREE 1920—1924—1929. Af Tage H. Carstensen.
Med Fotografier fra Jamboreerne 1920 og 1924.

DANMARKS STORFUGLE. Tekst og Fotos af P. Skovgaard.

DA PER GLEMTE FØRSTE SPEJDERLOV. Fortælling af E. Th. Bjørn.
Illustreret af Aage Gravgaard.

HVAD EN SPEJDER IKKE MAA. Spejdervise af »Postmester«.
Vignetter af Poul Bech.

POESI I HØJ SØ. Fortælling af Russel Gordon Carter.
Oversat af G. I. Illustreret af Aage Gravgaard.

HVIS MAN HAVDE HAFT RADIO NOGET FØR.
Historisk Fantasi i Billeder og Tekst ved Poul Bech og L. P. Fabricius.

VED SOLNEDGANG. SPEJDER JUL's PRÆMIEOPGAVE.
Ved Poul Bech og L. P. Fabricius.

REDIGERET AF L. P. FABRICIUS.

Omslaget tegnet af Axel Mathiesen.

Nærværende Ramme tegnet af Mogens Strøm Tejsen.

Udgivet af:

DET DANSKE SPEJDERKORPS — K. F. U. M. SPEJDERNE I DANMARK.

1928.

Hovedforhandler for Boghandlerne:

FR. PALM GREISENS BOGHANDEL
Silkegade 4, København K.

Julenat.

★

Der var mørkt over Bethlehems dugvaade Vange,
hvor Hyrderne laa ved den blussende Brand
og hviskede sammen om Tider saa trange,
om Romernes Vold mod det elskede Land.

Har I hørt, mine Brødre, hvad Kejseren byder,
at Alverden skal skrives i Mandtal, jo vist,
og nu vrimler der Folk gennem Gader og Gyder,
og hvert Herberg er pakket fra Kælder til Kvist?

Saadan handler de med os, vi har kun at tie
og følge hvert Vink af den romerske Ørn,
de skalter og valter med Land og med Rige,
skønt vi er Gudsfolket og Abrahams Børn.

Ak, naar vil du komme som Folkets Befrier,
vor salvede Konge, Messias, Guds Søn,
hvornaar vil du høre de Sukke, som stiger
fra Israels Hjerte i længselsfuld Bøn?

Saadan talte de sammen i Mørket derude
paa Bethlehems Marker, og Stilheden kom,
man hørte kun Baalets knitrende Knude
og Dyrenes Pust, naar de drejed sig om.

Da med et blev der Liv i den sovende Klynge,
thi fra Himlen kom der et blændende Lys,
og en straalende Engel, som tog til at synge
om den Glæde, som nylig var kommet til Bys,

Og hvad Englene sang for de lyttende Hyrder
om det Barn, som var født i den hellige Stad,
det har Kraft til at lette de tungeste Byrder,
til at gøre en Synder frimodig og glad.

Det kan tænde sit Lys i det dybeste Mørke,
det kan bringe Gudsfreden i Hjerterne ind,
og et blomstrende Liv af det ødeste Ørke,
dér hvor Jesus faar Herberg i Sjæl og i Sind.

Saa lad Klokker nu tone fra Kirkernes Taarne,
og ringe det ud over Land over By,
vor Lovsang og Tak til Guds Søn den enbaarne,
fordi han vil være vor Frelser paa Ny!

Søren Alminger

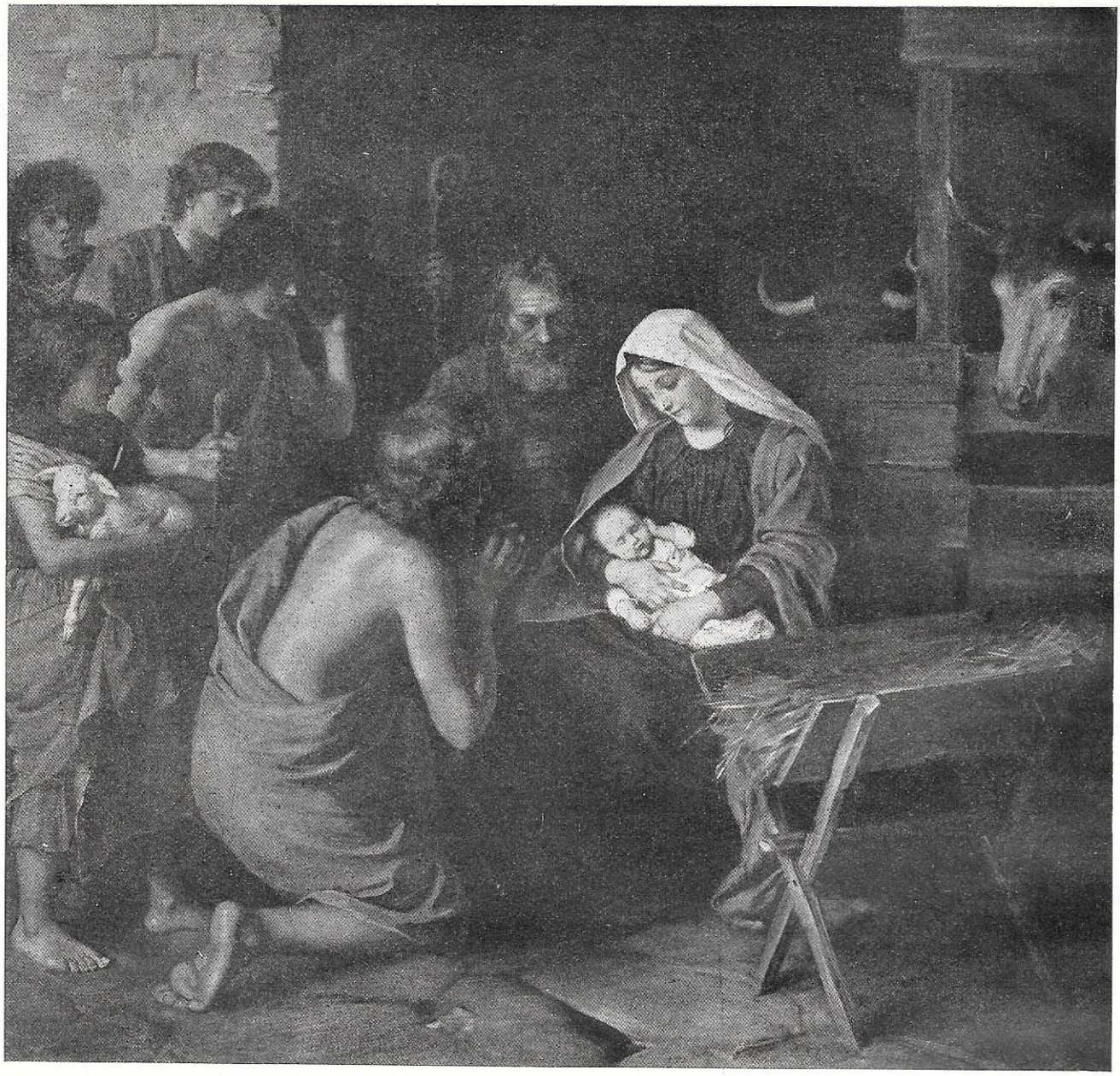

JULE-BEREDT

Chr. Ludwigs.

Når julen kommer, gælder det om at være beredt, beredt til at tage imod den.

Den første jul kom efter en lang forberedelse på hundreder og hundreder af år: „Da tidens fylde kom, udsendte Gud sin søn." Gud er nemlig „ordenens Gud". Hvis det kunde gå an at bruge et sådant udtryk om ham, vilde jeg sige: han har orden i sine sager. Hvis ikke netop vi mennesker gjorde så meget for at forstyrre denne orden, vilde vi ikke have nødig så ofte at løfte os op over jorden for ret at kunne se Guds herlighed i stjernernes stille gang.

Gud har også sin faste plan med hver af os. Giver vi ham lov til at få sin vilje med os, da skal det gå med os, som en af vore store digtere bad for sine børn, at de måtte leve et kristent menneskeliv „i naturens orden":

Kun spiren frisk og grøn i tidlig vår,
og blomsterfloret i den varme sommer,
da modenhed i møde planten går
og fryder med sin frugt, når høsten kommer.

Når nu julen nærmer sig, tør vi også stole på, at Gud har sine tanker beredt for os med denne fest.

Han har beredt en ganske bestemt velsignelse, som han tiltænker hver enkelt. Mange af os véd det fra de julefester, der svandt. Og er det nogensinde slået fejl, så var skylden kun vor egen. Vi var ikke beredt.

En spejder må være juleberedt. Han må også rent udvortes sørge for, at julen ikke kommer bag på ham. Der skal tænkes på dem derhjemme. Juletræspynten må være færdig i god tid. Julegaverne må være overvejede, og sparepengene samlet. Julebrevene må ikke opsættes til sidste øjeblik, så nogen bliver glemt, eller det hele bliver noget jaskeri. Og Troppens julefest kræver da også en hel del forberedelse. Den skulde jo i år helst overgå den fra i fjor, ikke sandt?

Men for alt dette må man nu ikke blive så optaget, at man helt glemmer at tænke på sig selv. Det hedder, at „du skal elske din næste som dig selv". Hvis alle de andre fik jul, men du selv ingen fik, blev du en hindring for de andres juleglæde. Jeg så engang på et juletræ et lys, som ikke var blevet tændt, men stod stift og kedeligt mellem alle de små blinkende, flammende kammerater, det havde ligget i æske med. Man kan også sommetider se sådan et stift og surt Menneskebarn mellem glade søskende eller kammerater.

Vær beredt til at tage imod den glæde og velsignelse, Gud har til dig i den jul, som kommer! Jeg kan ikke sige dig, hvad det er. Det afhænger vel af, hvordan du er. Men det bliver ganske sikkert noget med Jesus Kristus. Hvad trænger du til at få i forholdet til ham? Måske til i det hele at få begyndt. Eller til at lære noget ganske bestemt eller blive hjulpet med noget ganske bestemt. Allesammen trænger vi til at få mere af ham og til at ligne ham mere. Til hver har Gud den velsignelse beredt, som hver netop trænger til. Og er du beredt, får du velsignelsen.

Beredt bliver man ved ikke i travlheden at glemme at se ind i sig selv og lære sin egen trang at kende. Beredt bliver man ved at bede Gud om at blive det, hvis man kender bønnens vej. Beredt bliver man ved at vente sig noget af Gud og lukke sig op derfor.

Gud give os allesammen en glædelig jul i Jesu Kristi navn!

Han vil.

Ole Ludvigs

Sammenlign dette Billede med Julenatsbilledet paa den anden Side. Det er et naivt gammelt Kalkmaleri i en dansk Landsbykirke og er malet i Middelalderens Slutning. I al sin Simpelhed dog ophøjet og ædelt.

ROALD AMUNDSEN

SAMLET AF *AUG. KLINGSEY*

Da Kaptajn Scott i Januar 1912 havde slidt og stridt sig frem til Sydpolen, saa han allerede paa lang Afstand over selve Polpunktet et Flag, der sagde ham, at han var blevet Nr. 2, og med det samme vidste han ogsaa, at Flaget var norsk, og at Roald Amundsen havde plantet det.

At han ikke blev den første, gør ikke den haardføre og tapre Englænders Daad ringere, men en frygtelig Skuffelse maa det have været, og hvis overhovedet noget kan have mildnet dens Bitterhed, maa det have været Scotts Bevidsthed om, at den Mand, der sejrede i Kapløbet, var en Medbejler, som den dygtigste kunde være bekendt at overvindes af.

Scott naaede aldrig hjem, han omkom som bekendt i Isørknen. Nu — 16 Aar efter — har hans Overvinder fulgt ham i Døden, og ligesom Englænderens Uheld ike gjorde hans Eftermæle ringere, saadan kan man vel sige om den berømte Nordmand, at han vil mindes ikke blot for sine Resultater, men maaske lige saa meget for de Egenskaber hos ham og det i hans Personlighed, der satte ham i Stand til at naa dem.

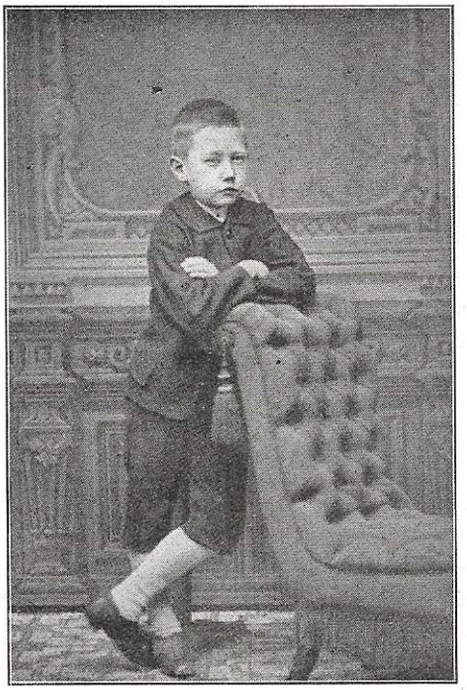

Den vordende Polarforsker.

Det kan vel siges, at selv om Amundsen aldrig var sluppet gennem Nordvestpasagen og havde hjembragt et saa omfattende Observationsmateriale, at de Videnskabsmænd, der skulde bearbejde det, var fulde 20 Aar om Arbejdet, selv om han var blevet den anden paa Sydpolen, og selv om Nordpolsflyvningen var mislykkedes, saa vilde han dog for dem, der kendte ham, have staaet som

„en af dem, de finder værd at lære af og ligne."

Han var ikke blot en dygtig Forsker og en haardfør Natur, han var i et og alt en Mand, og det er Manden mere end Forholdene, jeg her skal forsøge at give et Billede af. —

Da Skibsreder Jens Amundsens Søn Roald var 15 Aar, vidste han usvigelig sikkert, hvad han vilde. „Fra det Tidspunkt var" — for at bruge hans egne Ord — „mit Liv en stadig Vandring frem mod et endeligt Maal". Han vilde være Polarforsker, og han forberedte sig dertil, planmæssigt, samvittighedsfuldt og omhyggeligt. Det var den engelske Forsker, Sir John Franklins Bøger, der gav ham denne Lyst. Han læste om de Lidelser, Franklin og hans Folk havde maattet gennemgaa i Polaregnene, og „en mærkelig Trang fik mig til at ønske, at ogsaa jeg engang maatte gennemgaa det samme."

Han hærdede og øvede sin Krop paa enhver Maade, dyrkede Fodbold uden Begejstring for selve Spillet, blot som Træning, gik med Liv og Sjæl op i Skisporten og blev betragtet som sindssvag, fordi han, om det end var aldrig saa koldt, sov foi aabne Vinduer, skønt han blev irettesat alvorligt derfor af en bekymret Moder.

Hun ønskede, at han skulde studere Medicin, og da han havde taget Studentereksamen, begyndte han ogsaa paa det, men da Moderen tre Aar senere døde uden nogensinde at have anet, at Sønnens Interesser og Ærgerrighed gik i en helt anden Retning, opgav han straks sit Studium for helt at „ofre sig for sit Livs Drøm".

Da han kom paa Session, fik man Syn for, hvad hans Træning havde været værd. — „Unge Mand," sagde den gamle Militærlæge, „hvordan har De baaret Dem ad med at faa saadanne Muskler?"

Lægens professionelle Glæde over denne stærke og sunde Mandsskikkelse var saa stor, at han rent glemte at undersøge de stærkt nærsynede Øjne, og unge Amundsen, der havde været inderlig angst for at blive kasseret, slap igennem og blev taget til Soldat.

Ogsaa Militærtjenesten benyttede han som et Led i sin Træning, og da den var endt, begyndte han at forberede sig til sit Værk paa en anden Maade.

Han havde læst alle de Bøger om sit Yndlingsemne, han havde kunnet faa fat paa, og lagt Mærke til, at mange Ekspeditioner havde lidt under den Svaghed, at deres Le-

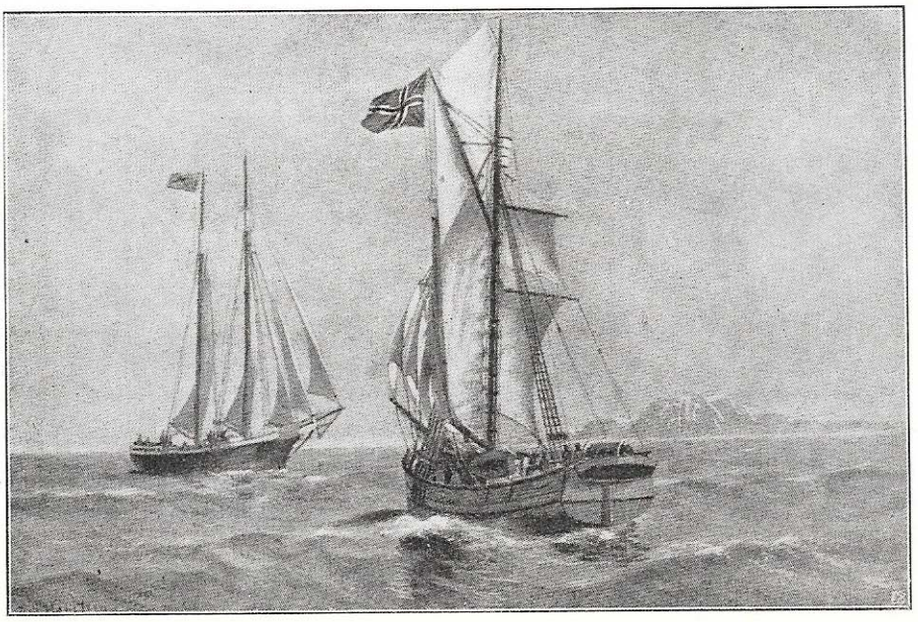

Norvestpassagen lykkeligt gennemført.

dere ikke tillige havde været Skibsførere, men havde maattet stole paa andre med Hensyn til Skudens Navigering. Derved blev der jo nemlig, saa snart man var stukket i Søen, to Ledere, Ansvaret deltes, og der opstod adskillige Rivninger med deraf følgende slet Disciplin hos de underordnede. Lederen og Videnskabsmændene stod tit skarpt overfor Skipperen og hans Mandskab.

„Det eneste, jeg havde at gøre, var at skaffe mig den nødvendige Dygtighed og Erfaring, for saa siden at tage Skippereksamen," skriver Amundsen, og altsaa gik han i Aarene 1894—96 til Søs med Sejlskibe, tjente sig op fra neden og kom i 1897 som første Styrmand med paa en belgisk Ekspedition, der skulde studere Forholdene ved den magnetiske Sydpol.

Skibsiægen paa denne Færd var en Amerikaner, den senere saa sørgeligt berømte Dr. Cook, og Amundsen bliver ikke træt af at fremhæve denne Mands Mod, Omtanke, Energi og andre gode Egenskaber, og man maa beundre Amundsens Trofasthed og Taknemmelighed, naar man hører, hvorledes han mange Aar senere, da Cooks „Opdagelse af Nordpolen" var blevet stemplet som Svindel, og Cook selv sad i Fængsel, ikke noget Øjeblik tænkte paa at fornægte Fortiden.

Det var under et Besøg i Amerika 1926, at Amundsen besluttede at hilse paa sin gamle Kammerat „i hans nuværende sørgelige Stilling".

„Jeg kunde," siger han, „ikke have gjort mindre uden at være blevet skyldig i sort Utaknemmelighed, thi hvad end Cook har gjort, den Cook, der gjorde det, var ikke den Cook, jeg kendte som ung." At hans Adfærd blev mistydet, at man løj paa ham, og at det geografiske Selskab, der havde indbudt ham til at holde Foredrag, som Følge deraf tilbagekaldte Indbydelsen; det generede ikke Amundsen.

Sydpolen.

* * *

„Nordvestpassagen", d. v. s. den nordlige Forbindelse til Søs mellem Atlanterhavet og det stille Ocean, havde man gennem flere Hundrede Aar forsøgt at besejle. En af dem, der prøvede, Admiral Mc. Clintok, skrev i sin Beretning, at Passagen sikkert vilde kunne findes, hvis man fulgte en Rute noget sydligere end den, de tidligere Forskere havde fulgt. Dette besluttede Amundsen at gøre ,da han i Juni 1903 lagde ud paa sin første, store, selvstændige Expedition, efter Skibet, han benyttede, kaldet „Gjøa"-Expeditionen.

„Gjøa" var kun et lille Skib med een Mast, og det laa lavt i Vandet, fordi det var lastet, saa der praktisk talt ikke var en Kvadrattomme tilovers.

„Jeg er sikker paa," hedder det, „at Ishavet sjældent har set et Syn som os. — Vi lignede mest af alt et flydende Flyttelæs."

Med dette beskedne Fartøj, men med et første Klasses Mandskab, hvoraf Næstkommanderende, Godfred Hansen, var dansk, begav Amundsen sig trøstigt ud paa et ikke kortlagt Farvand, opfyldt af Skær og hjemsøgt af svære Storme.

Havari med Roret, Brand i Maskinrummet og fire Dages Uvejr var en Indledning, der ikke skræmmede ham, og efter Overvintring paa „Kong Williams Land", hvor man foretog videnskabelige Observationer og samlede Materiale til Musæerne hos de venligt sindede Eskimoer (Amundsen forstod altid at vinde de Indfødte), fortsatte man den 13. August 1905. Under den sidste anstrengende og farlige Tørn kunde Amundsen af lutter Spænding og Nervøsitet hverken spise eller sove. Hver Nerve var spændt, det gjaldt om ustandseligt at være aarvaagen for ikke at overlistes af en Fare eller løbe lige i en Fælde.

„En Sejler! En Sejler!"

Det var den 26. August, Raabet lød, og det betød, at Sejren var vundet, for den Skude var kommet fra San Francisko gennem Beringsstrædet; og hvor den kunde flyde, kunde „Gjøa" ogsaa. Al Tvivl om, hvorvidt mn kunde klare Resten af Passagen, var saaledes borte, og nu faldt Amundsens Nerver til Ro, og hans Appetit vaagnede i den Grad, at han med sin Kniv gik løs paa de Rensdyrkroppe, der hang i Rigningen, og slugte Kødklumperne raa. Men de første maatte han rigtignok give fra sig igen.

Han var mærket saa stærkt af Spændingen og Strabadserne, at hans Alder umiddelbart efter Færden af Fremmede ansloges til at ligge mellem 59 og 75 Aar. Han var 33.

Nordvestpassagens Gennemsejling var en arktisk Bedrift, men Amundsens Drøm og Længsel var selve Nordpolen, „den dyre Nordpol", som man har kaldt den, og ikke med Urette. Den havde man søgt, som man søgte Søvejen til Indien og Nilens Kilder; for at naa den havde tapre Mænd ofret deres Kræfter og ladet deres Liv.

Er den da saa meget værd? Er der andet at gøre for den, der har sat sin Fod paa den, end at vende tilbage og sige, at han har været der? Er der noget frugtbart i det? Overfor den, der spørger saadan — og det er et rimeligt og vægtigt Spørgsmaal —, kan der svares: for det første, at Polen og dens Omgivelser er af videnskabelig Interesse at udforske, for det andet, at det er noget af det værdifuldeste i Menneskets Natur, det der ikke tillader dem at hvile, saa længe der findes noget ukendt og ubetraadt paa denne Jord, som nu engang er Mennesket underlagt. Og Amundsens Rejser har altid været mere end Sport.

I 1910 var han klar til Nordpolsfærd. Skibet — Nansens gamle „Fram" — var udrustet, og Mandskabet hyret, da Budskabet kom om, at Peary havde naaet Nordpolen.

Saa ændrede Amundsen sin Plan og drøg mod Syd.

Sydpolen har aldrig i den store Offentligheds Øjne kunnet glæde sig ved den samme Popularitet som Nordpolen. Den har ikke været saa efterstræbt, ikke omgivet af det samme romantiske Skær. Men naturligvis var Fagmændene klare over, at dens Opdagelse ikke derfor var nogen ringere Bedrift, og en af de betydeligste Polarforskere, den engelske Kaptajn Robert Scott, som før havde været paa Vej til den,

planlagde netop paa den Tid et nyt Fremstød, hvad ikke var nogen Hemmelighed. Alle, der kendte noget til Polarforskning, vidste det. Derimod vidste ingen — heller ikke Scott — noget om Amundsens forandrede Planer, og Scott fik først at vide om Konkurrencen, ved at hans Skib „Terra Nova" paa en Afstikker fra Hovedkvarteret stødte paa den norske Expedition i „Hvalbugten". Amundsen hævder dog, at han havde sendt Telegram til Scott i god Tid. Hvem der har Ret, skal ikke søges afgjort her, men det kan ikke skjules, at Amundsens Hemmeligholdelse af sine Planer er blevet stærkt kritiseret.

Den 20. Oktober 1911 startede Amundsen og fire Kammerater paa fire Slæder, hver trukket af 13 udmærkede Hunde.

Til at begynde med gik det glat nok over jævn Is, men snart naaede man et Bælte, hvor Bjergkæder, bundløse Bræer og rivende Elve vanskeliggjorde Fremrykningen i den Grad, at det forholdsvis korte Stykke Vej tog 19 Dage at tilbagelægge. Da man derpaa kom op paa den egentlige Højslette, 3300 Meter over Havet, gik det atter ret hurtigt hen over et jævnt, men uendelig enformigt Terræn, og den 16. December 1911 rejste Amundsen Teltet og plantede det norske Flag paa Sydpolen, en Maaned før Scott naaede frem.

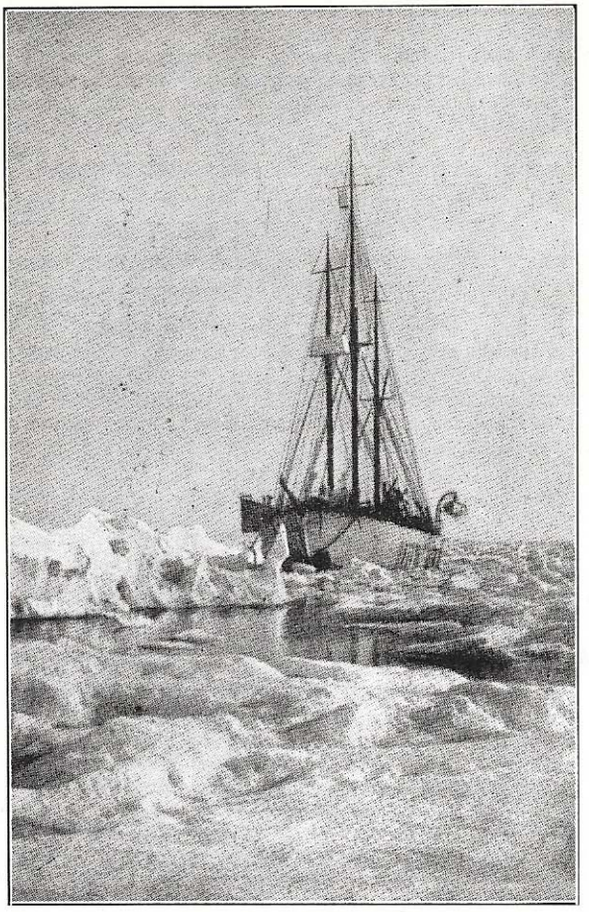

»Maud« i Nordøstpassagen.

Naar Amundsen skal opgøre Grunden til, at han i Modsætning til Scott havde Held baade til at komme først frem og velbeholden hjem, saa lægger han ikke Skjul paa, at han anser sin egen Expedition for at være den bedst planlagte og udstyrede. Han lagde sin Vinterlejr paa et Sted, hvis Beliggenhed var mere praktisk, og hvis Vejrlig var mildere end Englænderens, og hvad angaar selve Fremstødet, foretog Amundsen det som sagt i Hundeslæder, mens Scott havde sat sin Lid til Ponyer og til Motorslæder, der viste sig ubrugelige paa Isen. Og endelig løste Amundsen Proviantspørgsmaalet overlegent, idet han regnede med Hundene ikke blot som Trækdyr, men ogsaa som Føde. „Da der var 25 kg madnyttigt Kød paa en Eskimohund, var det temmelig klart, at hver Hund, vi tog med os sydover, betød 25 kg mindre Proviant saavel paa Slæderne som i Depoterne. Jeg fastslog nøjagtigt for hver Hund den Dag, den skulde skydes, da altsaa dens Brugbarhed som Trækdyr ophørte, og dens Nytte som Proviant begyndte. Denne Beregning holdt Stik næsten paa Dagen og Hunden."

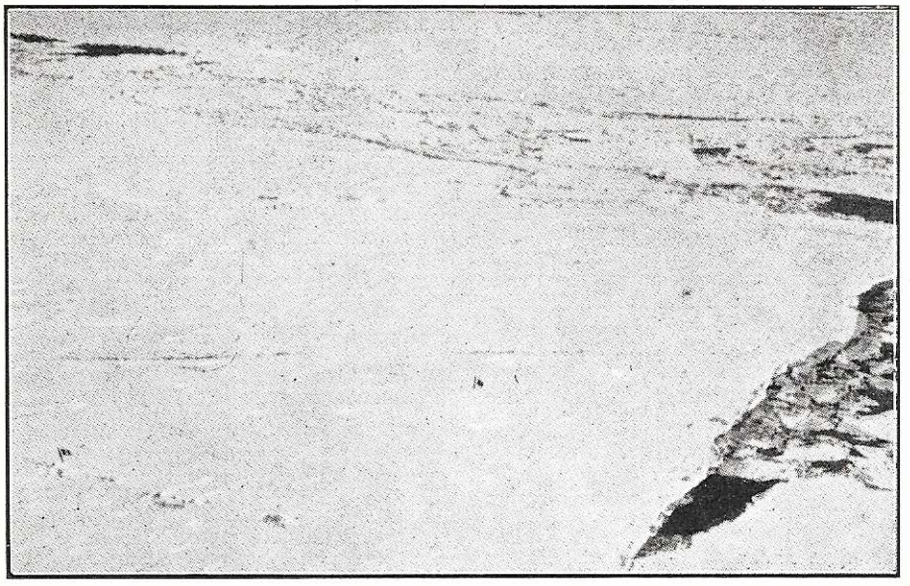

Nordpolen.

* *
*

I 1914 forberedte Amundsen sig atter til at gaa mod Nord, og atter kom der noget i Vejen. Nemlig intet mindre end Verdenskrigen.

Tyskernes „uindskrænkede Undervandskrig", der begyndte i 1917, vakte Amundsens Harme. Ikke Principet i den, men den Maade, den blev ført paa — Sænkningen uden Varsel — oprørte ham, og da det i Oktober 1917 var gaaet ud over et norsk Skib i Nordsøen, blev han „mer end rasende", samlede sine tyske Ordner og Medailler sammen og skrev et Brev, der ikke var til at tage fejl af. Saa ventede han 24 Timer for ikke at gøre noget uoverlagt, men da Ventetiden ikke ændrede hans Syn, gik han op til den tyske Minister, afleverede Ordenspakken og oplæste Brevet.

Denne Episode var vel til Dels Grund til, at han, da hans nye Skib „Maud" lagde ud i Sommeren 1918, ikke vilde ansøge den tyske Regering om Tilladelse til at sejle gennem Ishavet for derved at undgaa en mulig Torpedering. Imidlertid lod Englænderne ham vide, paa hvilken Tid de tyske Undervandsbaade i Ishavet var vendt hjem for at komplettere deres Beholdninger, og den 16. Juli 1918 stod han Øst paa langs Europas Nordkyst. Denne Gang gjaldt det Nordøstpassagen, Nordenskiølds og Nansens gamle Valplads. Han vilde først gaa i deres Kølvand og derefter lade sig indestænge i Isen og følge Polarstrømmen fra Øst til Vest i Haab om paa denne Maade at naa selve Polen. Det blev en lang Tur. „Maud", som hans nye Skib var døbt, kom ik-

ke hjem igen før 1926. Da havde Amundsen forlængst gennemført Nordøstpassagen og kunde skrive med berettiget Stolthed, at det var lykkedes ham „at forene denne med min Nordvestpassage fra Aaret 1906 og saaledes for første Gang fuldføre Omsejlingen af det arktiske Ocean".

I den sidste Del af denne Ekspedition deltog en Mand, hvis Navn er blevet saa sørgeligt bekendt: Den svenske Meteorolog Finn Malmgren.

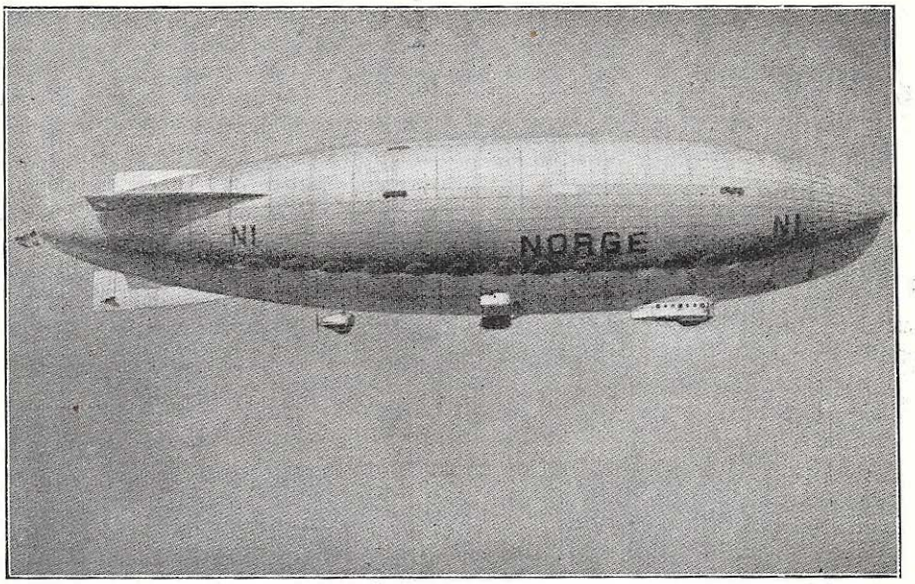

Norge svæver over Polhavet.

At „Maud" var saa længe borte, betyder imidlertid ikke, at Amundsen hele Tiden opholdt sig i Polaregnene. Han var baade hjemme i Norge og andre Steder, f. Eks. paa Foredragsrejse i Amerika. Heller ikke var Strabadserne i Isen de eneste Vanskeligheder, han i den Tid havde at kæmpe med. Hans økonomiske Forhold var af forskellige Grunde blevet saa daarlige, at han var nødt til at erklære sig fallit, og dette førte blandt andet til haarde og pinlige Stridigheder med hans Broder, Leon Amundsen.

Under disse triste Forhold var det, at han en Dag paa sit Hotelværelse i New York blev ringet op af en Mand, der spurgte, om han var tilstede, og tilføjede: „Jeg traf Dem i sin Tid i Frankrig under Krigen."

Amundsen havde ikke megen Lyst til at tale med vedkommende; der var saa mange ligegyldige Personer, der havde spildt hans Tid under Paaberaabelse af ældre Bekendtskaber. Men da Manden fortsatte: „Jeg er Amatør i Polarforskning, men meget interesseret, og maaske kan jeg skaffe Dem Midler til en ny Ekspedition," bad Amundsen ham komme, og fem Minutter efter stod han overfor Lincoln Ellsworth, den Mand, der gjorde „Norge"s Polflyvning mulig.

Og denne Flyvning er der næppe Grund til at fortælle ret meget om. Det er kun to Aar siden, den fandt Sted, og de, der interesserer sig saa meget for Amundsen, at de overhovedet har læst denne Beretning, ved ogsaa noget om „Norge".

De ved, at Luftskibet, der oprindelig hed „N. 1", blev afkøbt den italienske Regering, der havde ladet det bygge, og kaldet „Norge". De ved ogsaa, at Amundsen — der i 1925 havde foretaget en mislykket Tur med Flyvemaskine mod Polen —, startede med Luftskibet den 11. Maj 1926, og at denne Flyvning gennemførtes. De ved endelig, at „Norge" førtes af sin Konstruktør, den italienske Oberst Nobile, der senere hævdede, at han og ikke Amundsen havde været Expeditionens Leder.

Ulykken var, at Amundsen denne Gang var nødt til at indlade sig paa det, han ellers altid havde vidst at undgaa: at Expeditionens Leder var en anden end Fartøjets Fører. Han var nødt til det, han var jo ikke Flyver.

Den, der læser Amundsens Beretning om Turen, med dens hæftige Omtale af Nobile, kan ikke andet end gribes ved Tanken om, at det var et Forsøg paa at redde denne Mand og han Fæller, der førte Amundsen i Døden. Ikke et Øjeblik tøvede den snart 60-aarige Mnd. Ikke faldt det ham ind at sige: „Den Mand skylder jeg intet. Hvad vedkommer han mig."

Han fløj — og kom ikke tilbage.

* *
*

Den fejrede Forsker.

Det er ikke Hensigten her at fremstille Roald Amundsen som en Idealskikkelse. en „fuldkommen Mand". Han er, som antydet, mere end een Gang blevet stærkt angrebet, og et og andet kan tyde paa, at han ikke altid var saa nem at have at gøre med. Men det Lov har han faaet af de, der kendte ham, at ikke blot Forskeren, men ogsaa Mennesket vil blive mindet. Det er blevet peget paa, at han ikke blot var en Fører for Mænd, men ogsaa — hvad mere er — en Mand, der forstod at herske over sig selv.

Og som de Egne, han helst færdedes i, var uberørte, rene, saaledes var han det selv. Der, hvor han var til Stede og havde Myndighed, taaltes intet tvetydigt Ord, ingen Raahed.

Dette havde vel en dybere Grund. Amundsen lagde ikke Skjul paa sin Tro og glemte aldrig at give Gud Æren eller at takke.

„Han, som i sine Bøger har ladet os se ind i sin mandige Fromhed, han har sikkert været rask og rede, da Høvdingen kaldte."

* *
*

Med disse Ord ender nogle Mindeord i et norsk Spejderblad — og de kan passende ogsaa ende denne Beretning.

ALENE I ANDESBJERGENE

Af Sir *Robert Baden-Powell.*
Oversat af *Valdemar Bang.*

Engang tog jeg alene af Sted en Morgen før Daggry for at bestige et af Bjergene i Andes i Sydamerika. Det var bidende koldt og buldrende mørkt dernede i Dalens Dyb; paa alle Sider fortonede Bjergtoppene sig mod Himlen, men paa Grund af Mørket var det vanskeligt at bedømme Højder og Afstande. Efterhaanden som jeg steg til Vejrs, lysnede det, og jeg kunde tydeligere skelne Klipper og Stenmasser. Den kolde Luft var ganske klar og stille, og den dybe Tavshed rundt om virkede næsten trykkende. Der var ikke en Bæk, der rislede, ikke en Fugl, der kvidrede, ikke en Vind, der rørte sig. Alt var Stilhed. Alligevel var det ikke nogen død Stilhed, det var snarere, som om hele Landskabet, Bjergene og Dalene, Klippespidserne og Rullestenene, var i Hvile, ventende, spejdende efter Dagens Komme. Det føltes næsten som Helligbrøde at bryde Stilheden med Lyden af Fodtrin mellem raslende Stene.

Rundt om mig saas kun den nøgne Klippevæg. Et lille Stykke foran mig og over mig laa Horisonten, som jeg stadig klatrede frem imod, mens den stadig veg længere bort. Naar jeg kiggede tilbage, standsedes mit Blik atter af Horisonten nogle faa Meter under mig, utydelig i det Mørke, jeg lige havde forladt. En Forfatter, der har beskrevet den samme Bjergbestigning, sammenligner Bestigeren med en Myre, der kravler paa Ydersiden af en vældig Tønde — det var netop den Fornemmelse, man havde. — Ovenover de Klippevægge, der omgav mig, kunde jeg skimte Toppene af endnu højere Bjerge, der traadte tydeligere frem af Morgendæmringen — som Kæmper, der haarde og kolde stirrede ned paa mig over deres mindre Naboers Skuldre. Jeg var det eneste, der bevægede sig i denne Klynge af stivnede Stenkæmper, jeg følte mig som en paatrængende fremmed i dette Højtidens Rige.

Her fortalte de forskelligartede Lag og Stenarter om Tusinder og atter Tusinder af Aar, der var svundet, siden vor Klode blev formet i Smeltediglen. Jeg var kun en Døgnflue i Sammenligning med dem.

Højere og højere klatrede jeg, og Aandedrættet blev besværligere, mens Følelsen af Ensomhed og Ubetydelighed overvældede mig i denne uendelige Stilhed mellem de mægtige Gavle paa Verdens Tag.

Pludselig saa jeg ovenover en af dem en vældig Top af grønlighvid evig Sne tegne sig kold og skarpskaaren mod Himlen bagved; snart efter en til og atter en paa forskellige Sider. Det var, som om de største Kæmper i Rækken, paa hvis stejle Sider ingen Menneskefod nogensinde havde traadt, rejste sig for at holde Øje med mig, kolde, strenge og ubarmhjertige. De svimlende Højder, den aandeagtige Stilhed, Ensomheden, Størrelsen af det altsammen næsten forfærdede mig. Jeg havde Møje med at beherske mig, jeg havde mest Lyst til at skrige for at hæve Fortryllelsen, og dog vilde den kraftigste Menneskerøst der have lydt saa spæd som den Gærdesmuttes Pippen, jeg engang hørte mellem de vældige Ruiner af Roms Colosseum.

Kristus i Andesbjergene.

Jeg prøvede at lukke Øjnene, da der pludselig kom en underlig Glød i Luften ovenover mig. Da jeg kiggede opad, saa jeg noget, der fik mig til at snappe efter Vejret. De øverste Spidser af de mægtige Tinder, der for et Øjeblik siden nærmest havde været graablaa, straalede nu i blændende lys rødlig orange, mens Fladerne nedenfor spillede i violet, blaat og grønt, og hele Toppen viste sig med overraskende tydelige Omrids og Enkeltheder paa Baggrund af den mørkere Himmel. Paa alle Sider tændtes nu den ene Top efter den anden i Brand af Morgenrødens Straaleglans

Man havde Følelsen af, at det var for meget til, at et lille dødeligt Menneske kunde fatte det — en Følelse af, at man var trængt ind paa hellig Grund. Det gik over ens Forstand og virkede næsten uhyggeligt sadan at overvære Naturens Opvaagnen. Der var ingen Forbindelse mellem dette guddommelige Skuespil og det Menneskeliv, jeg havde forladt dernede i Mørket.

Jeg stavrede videre, knuget under Indtrykket af alt dette; da — netop paa det Tidspunkt, da jeg trængte allermest til en Forbindelse med det menneskelige — stod der en Skikkelse foran mig, halvt skjult under den nærmeste Bjergkam. Det var „Kristus, Forløseren". Det var ikke det sædvanlige gribende Billede af den korsfæstede Frelser, men en mægtig, gavmild Skikkelse med vildt flagrende Klædebon og en kærligt beskyttende Haand fremstrakt mod Beskueren.

Den smukke Billedstøtte var rejst som et Grænsemærke og et Tegn paa evig Fred mellem Argentina og Chile, men samtidig var det, ved at anbringe den netop paa dette Sted, lykkedes Billedhuggeren at skabe et synligt Udtryk for Forbindelsen mellem Gud og Mennesker, den Forbindelse, som Kristus — i Guds Time kom til Jord og knyttede.

Robert Baden-Powell
Chief Scout

ENE MAND OM BORD

Af *Marius Dahlsgaard.*

Lars kneb Øjnene i mod Sneen, som vaad og kold piskede ham ind i Ansigtet.

Stormen peb i Rigningen, og de løse Ender af Fald og Nedhalere smækkede med skarpe Smæld mod Dæksbaadens Last og med andet opstaaende. Af og til kom der en Sø ind over Boven forude. Den løb langs Læ-Lønning, slap ud gennem Lænsehullerne eller rendte undertiden helt hen og pjaskede ham over Benene, som han stod der og knugede Rorpinden i Haanden og søgte at gennemtrænge Mørket med sit Blik for at holde Styringen.

Det er nemlig ikke en helt let Sag at styre et Fartøj, som er paa Slæb efter et andet, og navnlig er det slemt i Mørke, og det var tilmed saa uklart, at man kunde skære i det, som Søfolk siger.

Ganske vist havde Lars Lanternen ovre paa Skonnerten at rette sig efter; men naar Sneen stod ham lige i Øjnene hele Tiden, var det nu ikke saadan at holde dem aabne.

Saa, nu girede Skonnerten nok igen! — Eller maaske var det ham selv, som var saa stiv, at han ikke mærkede, at Rorpinden havde skubbet sig lidt. — Et lille Tag til Styrbord, og saa gik det igen

Men han fik saamænd ikke Ro ret længe ad Gangen. Det var svært, som det tog til med at rulle.

Saa, nu girede Skonnerten nok igen!

Sneen lagde sig om hans Hals. Det uldne Tørklæde, som han havde paa indenfor Olietøjet, gav den Holdebund, og det iskolde Vand løb ham ned ad Brystet. Han tog den ene af de striduldne Lufvanter af og strøg med de stive Fingre det værste af Sneen væk.

Men han fik saamænd ikke Ro til at blive færdig med det heller, for nu løb Baaden atter ud til Styrbord. Den duvede voldsomt for en Sø, fik Braadet ind midtskibs, saa Dækket drev af Vand, og Fartøjet dinglede tungt under ham, og atter maatte han lægge alle sine Sanser i Styringen.

Saadan en Nat ved Juletid i aabent Hav er en haard Tur for en syttenaars Gut; men Lars var ikke nogen Frossenpind. Han var opdraget ved Søen og paa den. Hans Fader, Skipper Hansen fra Lemø, ejede Skonnerten, som slæbte Dæksbaaden, og allerede før Drengen blev konfirmeret, havde han nu og da maattet tage en Tørn med, naar der manglede en Mand.

Skippr Hansen sejlede ellers i Paketfart mellem København og den lille Provinsby, som laa ved Enden af en lang, smal Fjord. Lemø laa lige udenfor denne Fjords Munding, og Skonnerten besørgede næsten al Stykgodstransporten til baade Byen og Øen.

Men i den sidste Tid havde det været sløjt med Fragterne. Der var ikke noget at sejle med, og saa var Skonnerten blevet lastet med gammelt Jern til Gøteborg Ved Sommertide vilde Lars og hans Fader aldrig have tænkt paa at tage en tredie Mand med; men Vinternætterne var lange og mørke, og derfor hyrede de en ung Sømand, der gik ledig. Han var ganske vist et Par Aar ældre end Lars; men hverken Skipperen eller hans Søn regnede hans Sømandsskab for stort.

I Gøteborg laa der netop en Skøjte, som skulde sælges ved Tvangsauktion. Det var et godt Fartøj, og Skipper Hansen fik det tilslaaet ved Hammerslag for en billig Pris Han var meget vel tilfreds. — Nu blev det alligevel et helt ordentligt Aar, han fik ud af det. Men Skøjten skulde jo hjem til Danmark, og fik man bare nogenlunde ordentligt Vejr, saa var det kun det rene Legeværk at slæbe den over Kattegat.

En Mand maatte der være om Bord i Dæksbaaden til at styre under Slæbningen. Det værste var, at han maatte være paa Benene hele Natten. Om Dagen kunde man langt bedre undvære en Mand ved Roret.

Skipper Hansen snakkede om, at de nok helst maatte se at faa fat i en eller anden „Lasse"; men saa gik der mindst hundrede og halvtreds Kroner af Fortjenesten, og — — — ja, og saa saa han paa sin Søn, som om han vilde sige: „Var du endda en før Karl!"

Det kunde Lars ikke staa for.

„Ved du hvad, Fatter? — Den klarer vi nok!" sagde han.

»Hm! — Faldt det ikke en Kende?«

„Lad du mig gaa om Bord i „Sjöblomsten". - Giver du mig et Par nye Søstøvler i Julegave, saa ordner jeg nemt den Butik!"

„Oho!" gryntede den gamle. „Tror du, at vi bruger Børn til den Slags Arbejde?"

Men der var alligevel en vis Stolthed i Tonen.

„Emil vil du vel ikke have der? — Han vilde jo hænge paa Maven paa Rorpinden og sove som en Kat paa et Plankeværk. — Havde du ikke Sladrekompasset og var trænet i at sove med det ene Øje aabent, saa kunde han ikke tage en eneste Rortørn, den Spædekalv!"

„Ja, det er nogle kønne Søfolk, der flaskes op nu om Stunder. — I gamle Dage havde vi Træskibe og Jernmennesker. Nu har vi Jernskibe, Motorer, Himmelejværk og Porcelænsmennesker for Resten. — Se, om han kan splejse to Ender sammen, saa de kan løbe igennem en Blok. — — — Naa, du skal faa Støvlerne! — Og saa haaber vi paa godt Vejr fra nu af og til Juleaften!"

Saa lettede Skipper Hansen sig og bankede med Knoen paa det runde Barometer, som hang paa Skottet over Sofaen i Skonnertens lille Kahyt.

„Hm! Faldt det ikke en Kende?" brummede han.

„Ikke det bitterste Gran!" sang Lars, der allerede saa sig i Besiddelse af et Par Søstøvler, som hele Lemø vilde misunde ham.

Det var Forhistorien til, at Lars nu stod til Rors om Bord i „Sjöblomsten" og døjede med at holde Øjnene aabne mod Decembernattens Slud og Sne.

Stormen tog til. Skonnerten, der kun var ballastet, huggede svært i Søen, mens den pressede af Sted gennem Bølgerne for Vinden. — Nordosten var god nok. Den bar ad Hjemmet til; men de havde ligget i Vingasund i fem Dage og ventet paa Vind, og nu var der kun et Døgn til Jul.

„Hvad nu?" raabte Lars pludselig højt.

Lanternen, som han hele Tiden havde haft sin Opmærksomhed rettet mod, for ud til Bagbord, blev borte, kom igen og vedblev at fjerne sig mere og mere.

„Tak! — Der gik Trossen;" raabte Drengen igen. „Nu bliven den spydsk for Lars Hansen!"

Saa greb han Raaberen, som laa i det lille Nathus ved Kompasset. Det var en tarvelig Bliktingest; men den var da bedre end ingenting.

„Hallo! — Hallo! — Hallo! — — — Emil!"

„Selvfølgelig var det ham, den Søvntryne," tænkte Lars. „Havde den gamle været ved Rattet derovre, var det ikke sket.

Hans næste Tanke gjaldt Dæksbaadens egen Lanterne. Han gik hen og fik den hejst et Stykke højere op i Masten. Den lyste kun lidt. Det var sandt, desværre. — Men hvad var det? Nu gav den et lille Blaf, og saa gik den ud.

Han fik den firet ned og vilde gaa ned i Kahytten for at tænde den igen. — Men „Sjöblomsten" teede sig som en Hundehvalp, der leger med sin egen Hale, siden den var bleven fri for Slæbetrossen. En høj Sø slog over Laaringen. Lars ravede og faldt. Lanternen smuttede ud af Hænderne paa ham, og inden han kunde naa at sunde sig, gik den udenbords.

„Saa, nu ligger den i Baljen!" mumlede han og rettede sig op for at se efter Skonnertens Lys; men nu var det ganske forsvundet.

„Mon da baade Fatter og Emil snorker det hele over?" tænkte Lars. „Men det er vel bedst at sætte en Stump Sejl, om man skal udholde at være her!"

Han gav sig til at lede mellem de mange løse Ender og fik endelig fat i det rette Fald, og efter et utroligt Mas fik han Fokken sat og Skødet halet, saa han kunde faa Baaden til Vinden. Men som han dog rystede af Kulde og Anstrengelse. Han maatte have noget varmt, om han skulde klare Stillingen.

Saa bandt han Roret og kravlede ned i Kahytten for at lave sig en Kop Kaffe. Det kostede rigtignok ogsaa Besvær at faa Primusapparatet tændt, og værre blev det med at holde Vandkedlen paa Flammen; men det lykkedes.

Som han var træt! — Han vilde bare ligge nogle faa Øjeblikke og hvile sig. Olietrøjen havde han krænget af sig, og nu sparkede han de dyndvaade, stive Søstøvler af Benene og krøb ind i Køjen. — Men sove, det vilde han alligevel ikke. —

Og saa kom Søvnen alligevel og lod ham glemme baade Snestormen og Faren. —

— — —

Det var tidligt om Morgenen Juleaftensdag.

Fyrmester Petersen paa Randbjerg Fyr sad oppe i det kahytslignende lille Rum lige under Fyrlampen. Han sad og pillede med et Husflidsarbejde. — Det var et nydeligt Sybord, som hans Kone skulde have i Julegave. Det var blevet til i Nattetimerne deroppe i Fyret. Han var i Færd med at polere det sidste af Laagene til de mange fikse Smaarum, som fandtes under Pladen.

Han smaanynnede og glædede sig saa inderligt til i Aften. Jo, Mor vilde blive baade glad og stolt. — Der var nu heller ikke mange, der var saa fingernemme som hendes Mand.

Den eneste, der vidste Besked om, at der var et Sybord under Opsejling, var Margrethe, hans yngste Datter; men hun var ikke af den Slags, der sladrede af Skole.

„Hvad mon Klokken kunde være? tænkte Petersen.

Et Kvarter over syv! — Saa kom Margrethe nok snart med Kaffen. — Hun havde sagt i Aftes, at hun vilde. — — Jo, det var hendes Trin. Nu var hun ved Reposen ved Trin 72. Han kunde høre det paa Skridtene.

Han pustede et Par næsvise Støvgran af den blanke Poli-

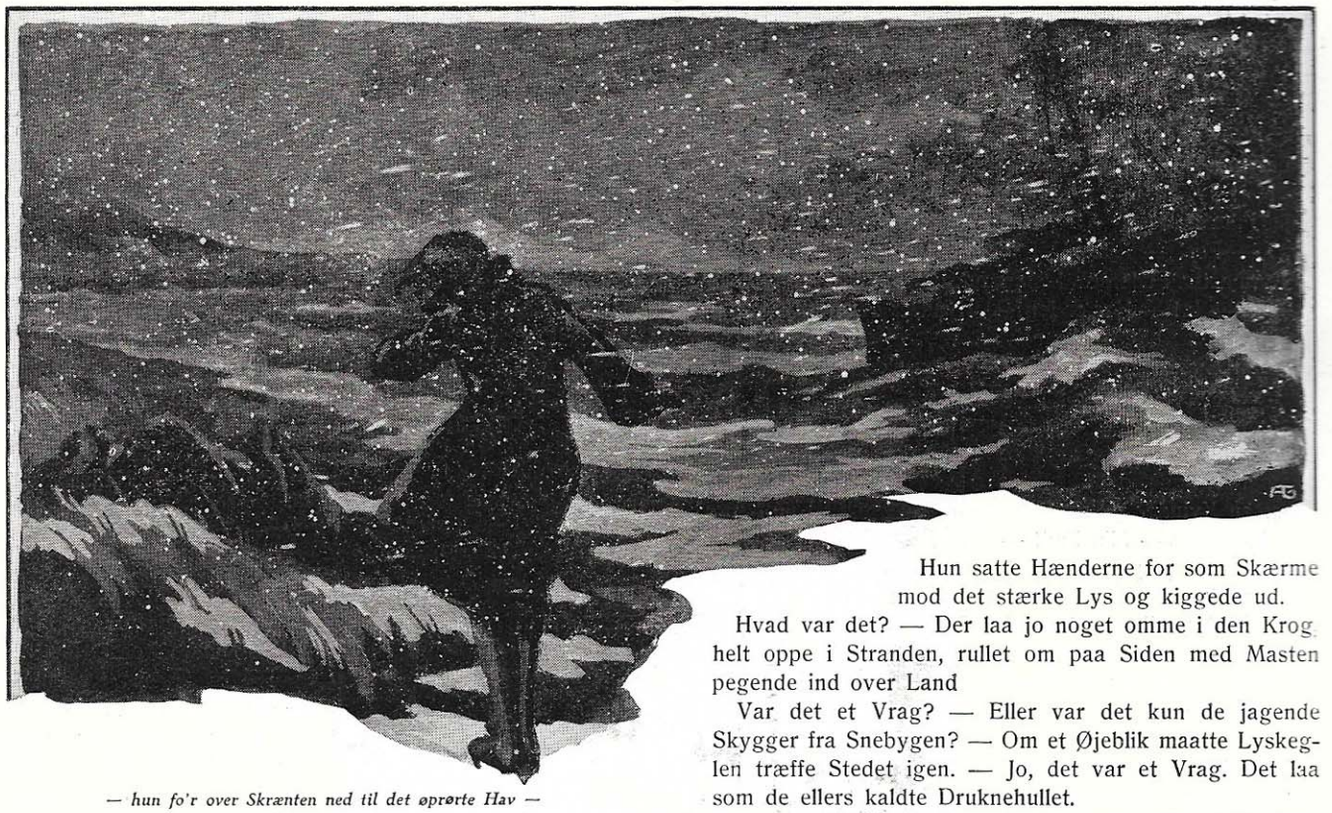

— hun fo'r over Skrænten ned til det øprørte Hav —

tur. — Mor skulde sandelig komme til at gøre store Øjne i Aften, og det skulde Margrethe ogsaa, naar hun nu kom.

Saa gik han hen og lukkede op, for at hun kunde komme ind med Bakken.

„God Morgen, Far! Er du tørstig efter Kaffen? — Nej! Som det dog er fint! — Du kan tro, at Mor vil blive glad. — Og saadan en Pakke, der kom fra Kristian! — Var det fra England?"

„Ja! — Jeg har den gemt derined !"— Han pegede paa Døren ind til det Rum, hvor man trak Blinkfyrets Mekanisme op. Der gemte han sine Hemmeligheder, for det Rum fik ingen anden Lov til at betræde. „Der er ogsaa kommet en Pakke fra Karl fra Rotterdam!"

Det var Fyrmesterens to Sønner, der begge var Styrmænd.

„Og Mor ved slet ingen Ting?"

„Ikke et Kuk!"

Margrethe var en køn, lyshaaret Pige, som lige var bleven konfirmeret i Efteraaret. — Hun var sin Fars Glæde og gode Kammerat, og han saa paa hende med synlig Stolthed, mens hun skænkede Kaffe for ham og sig selv ved det lille Klapbord. Disse Morgentimer var deres fortrolige Stunder.

Han satte Sybordet ind i Maskinrummet, tog en Stol og satte sig til at nyde Morgenmaden.

„Har det ikke blæst haardt i Nat?" spurgte hun.

„Jo! Og Sne og Slud har pisket paa Ruderne hele Tiden. — Det har sandelig været en haard Nat for dem, der er paa Søen!"

Hun blev først færdig med Kaffen og gik op ad den snoede Vindeltrappe til Lampen. Herfra var der en vidunderlig Udsigt gennem de ydre Ruder i klart Vejr; men endnu var det mørkt, og kun Fyrets Straaler skar gennem Tykningen.

Hun satte Hænderne for som Skærme mod det stærke Lys og kiggede ud.

Hvad var det? — Der laa jo noget omme i den Krog helt oppe i Stranden, rullet om paa Siden med Masten pegende ind over Land

Var det et Vrag? — Eller var det kun de jagende Skygger fra Snebygen? — Om et Øjeblik maatte Lyskeglen træffe Stedet igen. — Jo, det var et Vrag. Det laa som de ellers kaldte Druknehullet.

„Far! — Far!" skreg hun. „Der ligger et Vrag i Druknehullet! — Aah, Far! — Mon der er Mennesker, der er druknet lige ved Siden af os, mens vi har haft det lunt og godt!"

„Hvad siger du, Grethe? — Det passer da ikke!"

Men Fyrmesteren var allerede i Spring ned ad Trappen. — Margrethe for efter ham, forbi ham i susende Fart, for hun var sikker paa Foden som et Kid og smidig som en Væsel.

I Forstuen, hvor Fyrtaarnets Vindeltrappe mundede ud, snappede hun sin Kaabe og trak den paa, mens hun for over Skrænten ned til det oprørte Hav.

Nu kom Lyskeglen igen og sendte sine Straaler hen over Druknehullet, hvor Vraget laa. Alt fik et underligt grelt Udseende i det skarpe Lys.

Der laa noget mørkt i Sandet, halvvejs oppe i Klitten! — Hvad mon det var? — Aah! — Det var jo et Menneske, som laa sammenkrøbet paa alle fire.

Hun løb hen til ham. Han var barhovedet. Strømper havde han paa, men ingen Støvler. — Nu kom Lysstraalen igen, og Vandet i hans mørke Haar lyste med en forunderlig levende Glans.

Mon han var død? — Hun gik ængstelig nærmere og foldede uvilkaarligt Hænderne.

Nej! — Nu slog han jo Øjnene op og saa paa hende.

„Hvor er jeg? — Jeg kan ikke gaa. — Jeg forstuvede vist min Fod, da jeg jumpede i Land fra Masten."

„Du er ved Randsbjerg Fyr! — Lad mig hjælpe dig!" Hun tog ham i Haanden og lagde sin anden Arm om hans Hals.

Men Lars kunde ikke mere. Han sank straks tilbage med en smertelig Stønnen. Foden voldte ham megen Pine.

„Aah! — Det gør saa ondt. — Lad mig ligge! — Jeg kan vist ikke mere!"

Og saa brast han i en voldsom Hulken. — De Kræfter, som havde holdt ham oppe gennem hele den forfærdelige Stranding, og som havde faaet ham til at vove Springet i Land fra Vraget af Dæksbaaden, var nu udtømte.

„Nej! — Nej!" raabte hun med Graaden i Halsen. „Du maa ikke dø nu! — Du skal med hjem til Juleaften! — — Far! — Far! — Hjælp! — Hjælp!"

Fyrmester Pedersen kom i fuldt Løb.

„Ja! — Ja! — Her er jeg! — Hvad er der dog, Grethe?"

Grethe var ude af sig selv:

„Aah! Far! Far! — Han dør! Han dør!"

Pedersen kom derhen og bøjede sig ned over den liggende og begyndte at løfte ham op, blidt og nænsomt som en Kvinde.

„Min Fod! — Min Fod! — — — Aah! Jeg er saa træt, saa træt!"

„Er der flere derude? spurgte Fyrmesteren.

„Nej! — Jeg var ene Mand om Bord!"

— — —

Juleaften laa Lars i en god, varm Seng i Fyrmester Pedersens Kontor. Derfra kunde han se ind i Dagligstuen, hvor Juletræet var tændt. Han kunde følge med, mens de sang Julesalmerne, og han kunde se Margrethes lyse Fletninger, da hun sad ved Klaveret og spillede den Salme, han holdt allermest af. Hun havde været inde og spurgt ham om det, og han havde hviskende betroet hende det, skønt han var saa undseelig, at det næsten ikke havde været ham muligt at faa Ordene frem.

Juleaften laa Lars i en god, varm Seng.

Sybordet blev baaret ind til ham; han skulde jo ogsaa se, hvor fint det var. — Og Pakkerne fra London og Amsterdam! — Jo, der var sandelig baade Juleglæde og Julestemning i det Hjem.

Lars fik rigtignok ogsaa Julegaver. — Man glemte sandelig ikke den Julegæst, som Havet havde bragt.

Margrethe gav ham en Uhrbakke. Fru Pedersen kom med et Par solide Strømper af den Slags, som det er saa vidunderligt at have indeni et Par Søstøvler en kold Vinternat over Vesterhavet. — Fyrmesteren havde en god Lommekniv, og Assistenten forærede ham en Tobakspibe. — Selv Tjenestepigen kom med en Marzipan Gris.

Lysene i Juletræet var brændt ud, det ene efter det andet; det var Skik i Fyrtaarnet, at saadan skulde det være. Fyrmesteren var optaget af et engelsk Julehefte, som Sønnen havde sendt — og Fruen var ved at læse Drengenes Breve for tredie Gang.

Margrethe listede paa Tæerne ind i Kontoret for at se, om hendes Gæst sov. Hun havde straks stillet ham under sin særlige Omsorg.

Nej, han sov ikke. Han laa med klare Øjne.

„Jeg er vaagen!" sagde han smilende. „Det er svært, som Foden er bleven god, siden Doktoren var her. — Hvornaar tror du, at Mor fik det Telegram?"

Det havde han spurgt om mange Gange, og Margrethe svarede lige taalmodigt: „Aah! — Det har nok været en Gang ved Firetiden!"

Saa sad hun stille lidt.

„Hvilken af dine Julegaver synes du bedst om?"

„Om Uhrbakken!" svarede han uden Tøven. „Den er rar at have hængende inde i Køjen. — Og den vil altid minde mig om en skøn Juleaften og gode Mennesker!"

„Du er da ogsaa glad for Kniven?"

„Jeg er glad for det alt sammen. — Men det var dig, der fandt mig! Ellers kunde jeg jo være frosset ihjel!"

Saa var der atter en lille Pavse.

„Hvordan mon det er gaaet med Skonnerten..." spurgte hun. Havet og Skibene var hendes Interesse fra hendes allertidligste Barndom.

„Den skal nok klare sig! — Far er en af de allerdygtigste Sømænd i Danmark! — — Men Margrethe! — — Du kan tro, at jeg skal huske dig, og du skal hvert Aar faa en Julegave af mig, hvor jeg saa end er i Verden! — Det skal jeg aldrig glemme."

„Aah! — Det glemmer du saamænd nok! — Det er sommetider, at Bror Karl ikke skriver hjem i halve Aar! — Med Kristian er det en anden Sag! — Han sender lange Breve fra hver Havn, han kommer til!"

„Det skal jeg ogsaa nok gøre, naar jeg kommer paa de lange Rejser. Jeg er slet ikke ked af at skrive. Jeg var da ogsaa dygtig til det i Skolen!"

„Gør det! — Saa bliver din Mor glad for dig!" sagde Margrethe og nikkede.

— — —

Der er gaaet otte Aar siden den Juleaften.

Paa Randbjerg Fyr er der stor Travlhed. — Der skal nemlig være Bryllup.

Lars Hansen har holdt alle sine Løfter. Der kom Brev til Fyrtaarnet fra hver Havn, da han kom paa de lange Rejser, og der kom ogsaa Julegaver til Margrethe, som han havde lovet. Til at begynde med var det snurrige Sager, som mere maatte interessere en Dreng end en Pige; men efterhaanden kom der baade en Mening og en Hensigt i Gaverne, og Mar-

grethe gemte dem alle som kostelige Sager lige fra Negerhøvdingens Tobakspung og til det kostbare, ægte Smyrnatæppe, som var kommet sidste Jul.

— — —

Da Lars var færdig med Styrmandsskolen, kom han en lille Tur paa Besøg hos sine Venner i Fyret, og nede paa Stranden ved Druknehullet, hvor han hin forfærdelige Vinternat var kommet paa det frelsende Land, blev han og Margrethe enige om, at der nok havde været en Mening med det hele, og at det var saadan bestemt, at de to skulde sejle Livet sammen.

Fyrmesteren og hans Kone fandt, at det var, som det skulde være; de havde længe tænkt, at saadn maatte det engang ende.

Derfor er der kun Smil og glade Ansigter paa Randbjerg Fyr, og baade Karl og Kristian, der begge er dygtige Skibsførere, er hjemme med deres Koner til deres lille Søsters Bryllup, der for Mindernes Skyld netop skal fejres paa selve Juleaften.

Marius Dahlsgaard.

I Sne staar Urt og Busk i Skjul,
det er saa koldt derude,
dog synger der en lille Fugl
paa Kvist ved frosne Rude.

Giv Tid! Giv Tid! den nynner glad
og ryster de smaa Vinger.
Giv Tid! og hver en Kvist faar Blad.
Giv Tid! hver Blomst udspringer.

Giv Tid! og Livets Træ bli'r grønt,
maa Frosten det end kue.
Giv Tid! og hvad du drømte skønt,
du skal i Sandhed skue.

Giv Tid! og Aandens Vinterblund
skal fly for herlig Sommer.
Giv Tid! og bi paa Herrens Stund, —
forvist hans Frelse kommer!

B. S. Ingemann.

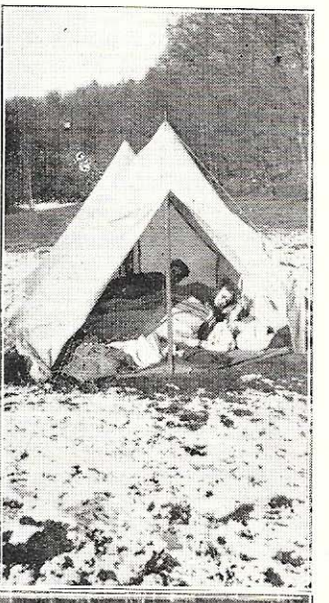

I VINTERLEJR

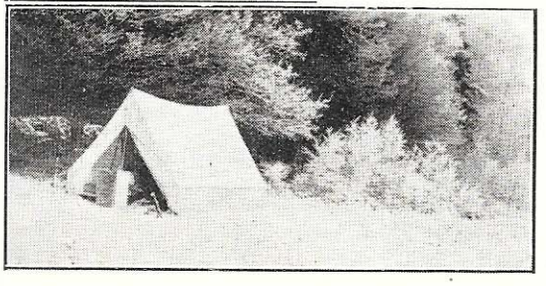

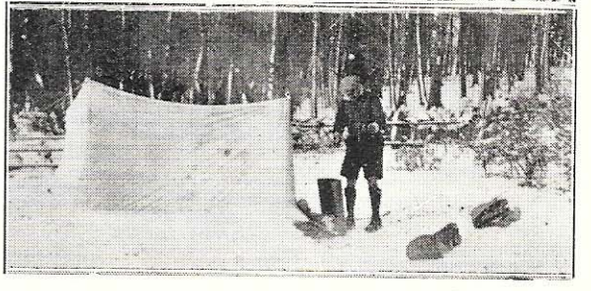

LIDT OM SPORT

Af *J. Ammundsen.*

Overfor Nutidens Ungdom behøves ingen Anbefaling for Sport. Den er saa selvfølgelig og uundværlig, at man har vanskeligt ved at forstaa, at det nogensinde har været anderledes. Især naar man betænke, hvor ivrigt man i ældgammel Tid drev Sport — „de olympiske Lege", Sportsbyen Korinth, der endogsaa satte Præg paa Bibelen, f. Eks. i 1. Kor. 9 Slutningen, de gamle Nordboeres Idræts o. s. v. — saa er det underligt, at den til andre Tider næsten helt kunde forsvinde. Vi behøver jo ikke at gaa mere end et Par Slægtled tilbage, da var der saa godt som ingen Sport. Men igen nogle Aarhundreder før har der dog været noget; der er bag et gammelt Epitafium, vist nok i Aarhus Domkirke, fundet en hel Bunke veritable Tennisbolde, som Latinskolepeblinge, der sang i Sangkoret, havde gemt og glemt der.

Det er jo Englænderne, vi har lært moderne Sport af. Men — mon vi ikke skal passe lidt paa, at vi ikke lærer den *for* godt? Folk, som kommer fra England, morer sig lidt over at se, hvordan unge Mennesker herhjemme tidligt og silde render omkring i Sportsdragt, — for ikke at tale om, at adskillige unge Herrer, som aldrig har haft en Golfkølle i Haanden, ynder at promenere i Golfdragt med plusfours. Englænderne mener nemlig, at Sportsdragt hører hjemme paa Banen og ikke paa Kontoret eller Spadsereturen. Mon ikke den danske Mode i Virkeligheden er betegnende for, at vi er i Fare for at glemme det gamle Ord: hver Ting til sin Tid og paa sin Plads! Der er en Fristelse til at lade Sporten faa for megen Plads. Naar jeg om Morgenen faar mig en rask Galop, saa griber jeg mig undertiden i at ønske, at jeg kunde blive siddende i Saddelen hele Dagen, men naar ens Bestilling nu ikke er at være Cowboy, saa gælder det om at trække Rytteren af med Ridebenklæderne og faa fat paa Pennen, — Kejser Wilhelms Naragtighed, at han brugte en Saddel som Skrivebordsstol, er næppe anbefalelsesværdig! Men hvor mange Gymnasiaster mon der ikke er, hvis Tanker i Skoletiden er mere paa Boldbanen eller i Spejdertroppen end ved Bøgerne, og som i Grunden er ganske enige med den Landsbydegn, som paa en Bemærkning om hans Have svarede: „Jo, man kunde jo faa gjort noget mere ved den, naar man ikke havde den skidte Skole at passe".

Enten det nu gælder Spejdersport eller Fodbold eller noget andet, saa er det en meget vigtig Ting at lære dette: hver Ting til sin Tid. Det er ikke for meget sagt, at det er en Livsbetingelse for Sporten selv — af forskellige Grunde. Det er det først for at vinde og bevare de ældres Sympati, den, som man nu — selv om I ikke tillægger den stor Vægt — alligevel i det lange Løb ikke kan undvære. Lad være, at de er „gamle Fjolser", som ikke har Begreb om at gøre Maal eller klare en af de simpleste Spejderprøver, man kan jo nu engang ikke frakende dem, at de har lidt mere Erfaring om, hvad det kommer an paa i Livet, og derfor kan det undertiden være ganske nyttigt at lytte lidt efter dem. Som Student besøgte jeg min gamle Bedstefar, og han spurgte mig ud om, hvad jeg nu foretog mig derinde i Hovedstaden. Jeg fortalte løs om Skyttekorpset, som jeg paa den Tid var lidt mere optaget af end gavnligt, og saa svarede han: „Ja, det kan være godt nok, men det hjælper inte til Eksamen!" At jeg endnu husker det saa levende viser bedst, at det var en lige i Maalet! Hvis det viser sig, at Sporten gøre mere dygtig til Livet, — og det har den faktisk gjort det engelske Folk —, saa skal de gamle nok forsone sig med den, men Livet — det er nu engang ikke blot noget fremtidigt, det er først og fremmest det, vi skal kunne i Dag og har for til i Morgen!

Men dersom Sporten tager een, saa „hjælper den inte til Eksamen", og det er en meget alvorlig Dom over den, eller rettere: over den Maade, man driver den paa. Det er maaske ikke just Eksamen ved Skole eller anden Læreanstalt, det drejer sig om, men ogsaa den er jo en lille Del af Livets store Eksamen, — den som det er ethvert Menneskes eneste egentlige Maal at bestaa. Den falder som adskillige andre Eksaminer baade i en praktisk Prøve paa, hvad man kan lave, og en anden Prøve paa, hvad man indeholder, og de to følges i dette Tilfælde ad, saa at vi i Grunden bestandig er oppe til dem. Nu klarer man jo ikke Livets praktiske Prøve blot ved at have gode „Muslinger" og kunne „skyde" sikkert, og det er sørgeligt, naar der ikke er andet at sige om en Mand end: han var i sin Tid en bekendt Fodboldspiller.

Men selv om man bestaar den praktiske Prøve og bliver dygtig til at komme frem i Verden og tjene Penge, saa er jo alligevel det Spørgsmaal tilbage, hvordan det gaar med anden Del af Prøven, den, som nok, nar det kommer til Stykket, er den vigtigste: ikke saa meget *hvad* man bliver til, som *hvordan* man bliver. Sport *kan* yde Hjælp til at blive bedre Mennesker, men den kan ogsaa gøre Folk til rene Labaner. Idet man nemlig udvikler sit Legeme, kan der ske en af to Ting: enten faar man det gjort til sin lydige Tjener, eller ogsaa bliver det ens Afgud og Herre, som man beundrer og lystrer. Men naar Kroppen og Lemmerne tager Kommandoen, saa gaar det ikke til den gode Side. Er der Fare for det, saa maa man hellere i Tide slaa lidt af paa Sporten og sige med en lille Variation af Hostrups Ord:

„Og gik der en Smule Sportsmand tabt,
et Menneske blev bevaret."

J. Ammundsen.

„Manden i Drengen - Drengen i Manden"

Rundspørge til kendte Ungdomsledere.

Landsretssagfører Tage Carstensen:

Baden-Powell har sagt, at hans Maal var „to catch the boy and make the man". Spejderbevægelsen *griber* Drengen ved at give ham det Eventyr, som enhver Dreng drømmer om, og den udnytter, at han i sig bærer de bedste mandige Egenskaber, Mod, Ærlighed og Hjælpsomhed.

En Moder i et Eventyr ønskede for sin lille Søn, at han til sin høje Alderdom maatte beholde sit lyse Drengehumør, sin Tillid til Menneskene og sin Tro paa det gode —, at han maatte *bevare Drengen i sit Sind.* Den, som kan det, har Lykken tilsmilet.

Sognepræst i Marstal, C. E. T. Engsig-Karup:

Lad danske Mænd give danske Drenge, hvad deres er — Grund og Ret til Beundring i efterlignelsesværdige Idealer — og omvendt, lad Drengene give Mændene Ærbødighed, Tillid, Lydighed.

Bedst, hvor Manden kan bede med Drengen: „Herre, oplad Drengens Øjne, at han maa se." (2. Kong. 6, 17).

K. F. U. M. Spejdernes Formand, Sekretær G. Engberg:

Det er smukt at se en Dreng, som er „en lille Mand", d. v. s. en Dreng, som viser noget af Mandens Maalbevidsthed og Fasthed.

Det er ogsaa kønt, naar voksne Mænd bevarer Drengesindet: den Uforsagthed og Spændstighed, det Humør og den Lyst til Leg, som kendetegner en rask Dreng.

Jeg har det Haab, at Spejderbevægelsen skal — i bedste Forstand — gøre Mænd af Drenge og bevare Drengen i Manden.

Formand for Det Danske Spejderkorps' Bestyrelse, Viceskoledirektør H. A. Svane:

Den Tanke, der ligger i Overskriften, genfindes i det gamle Ord: „Drengen er Mandens Fader". Jeg vil berøre Rækkevidden, Begrænsningen, med Erindringer fra en Film om Blindes Virksomhed i Fabrikker, jeg har set i Dag.

En Blind passer en eller flere Maskiner, en Mand, som mangler sit Syn og sin ene Haand, og hvis Fingre paa den anden Haand er saa beskadigede, at de tre er stive og de to kun lidet bevægelige, — han passer sin Maskine i Fabrikkens almindelige Tempo. Det sker hver Dag!

Evnerne kan være faa og smaa, Anlæggene svage og uheldige; men derved er Manden ikke færdig. Han kan ligesom de Blinde udvikle de Evner, han har, og han kan opdrage sine Anlæg, bekæmpe sin Mangel paa Udholdenhed og oparbejde i sig de gode Egenskaber.

Bevidstheden herom kan løfte og lette den unges Sind til Haab overfor Fremtiden.

K. F. U. M. Spejdernes Stifter, Maskininspektør J. Grane:

Dersom der er noget af Manden i Drengen, betyder det, at der tidligt i den Dreng er modnet Beslutningen om et højt Maal i Livet, og at han har alle Sejl til for at naa det; dersom han under dette kan bevare Drengens frimodige Sind, da kan han blive lykkelig.

Men — „Manden i Drengen" og „Drengen i Manden" er farlige Husbeboere, thi som „Manden i Drengen" kan skabe en Karikatur af en Dreng, saaledes kan „Drengen i Manden" ogsaa tage Magten; saa siger man: „Han faar aldrig rystet Drengen ud af Ærmet".

Lutret i Guds Skole vil den, der bevarer det bedste af Drengen i sig, kunne blive Leder af Mænd.

K. F. U. M. Spejdernes Korpssekretær, Pastor Chr. Holt:

— I ærlig Anger og oprigtigt Forsæt staar Drengen ofte mere ædelt og mandigt end den senere hen alt for „erfarne" Mand, mens en Mand, der har glemt at lege og smile, allerede har passeret Grænsen mellem Manddom og Alderdom.

Ritmester C. Lembcke:

Det værdifuldeste i en rask Dreng er hans mandige Lyst til at sætte sig nogle Maal og den Energi, hvormed han forfølger disse.

Fornøjelsen ved at være Mand ligger i den drengeagtige Fastholden af Maalene paa Trods af enhver Modgang.

Folketingsmand A. C. Meyer:

Naar Du er Dreng — stræb hvad Du kan
imod engang at blive Mand
med Mandens Mod og Kraft og Id,
som varsler ind en bedre Tid.

Naar Du er Mand — leg da som Dreng
i Skov, ved Strand, paa grønne Eng,
thi Legen er et himmelsk Frø,
lad Barnet i Dig aldrig dø!

Formand for F. D. F., Provst Ludv. Valentiner:

„Manden i Drengen" — alt hvad Drengen skal blive som Mand, findes i ham; *vi* skal iagttage, vejlede, styrke til Mandsmodenhed. — „Manden i Drengen" er et Kald til Drengen selv, et Kald til Selvudvikling, Personlighedsdannelse, — „hvad du skal blive, ligger i dig selv — gennem Kamp skal din mandige Skikkelse vokse frem, idet du afryster Barnagtigheden" — „Drengen i Manden" er et memento til alle, — glem ikke, hvad det var at være Dreng, aflæg det barnagtige, men bevar Drengens Friskhed, hans Smil, hans usnobbede Sind, hans Bevidsthed om ikke at være færdig. —

JAMBOREE 1920 - 1924 - 1929

af *Tage H. Carstensen.*

Ordet „Jamboree" lyder mærkeligt og kræver en nærmere Forklaring, første Gang man hører det. „Mange Krigere fra mange Stammer, samlet til fredelig Kappestrid", betyder det, og Sir *Robert Baden-Powell* fandt, at det var et godt Navn at give den første større Samling af Spejdere fra Alverdens Spejderkorps.

I 1920 holdtes da den første *internationale Jamboree* i London i Dagene 30. Juli—7. August med ca. 20,000 Deltagere. Fra Danmark var vi 160 Spejdere (deraf 35 K. F. U. M.-Spejdere) fordelt med 50 Mand paa et Konkurrencehold og 105 Mand paa „Tilskuerhold".

Der var ved Jamboreen et Utal af Konkurrencer (Tovtrækning, Forhindringsløb og Kærreløb, Cykleorienteringsløb, Musik, Boksning, Brydning o. s. v.) Vi havde trænet med megen Ihærdighed, i høj Grad ængstelige for, at vi ikke kunde klare os i den sikkert meget skrappe Konkurrence. Saa viste det sig imidlertid, da vi kom derover, at danske Spejdere meget vel kan maale sig med fremmede Kammerater — i alt Fald, naar Talen er om teknisk Dygtighed. Vi opdagede imidlertid ikke alene det, men ogsaa, at Konkurrencerne ved et saadant stort Stævne slet ikke spiller saa stor en Rolle. Tværtimod! Det, det kommer an paa, er først og fremmest, at man mødes med Spejderkammerater fra alle Dele af Jorden, at man lærer dem at kende, at man lærer at forstaa dem og at respektere dem. Iøvrigt var det saaledes arrangeret derovre, at Konkurrenceholdene (ialt et Par Tusinde Mand) var indkvarteret samlet i „Olympia" i London, medens alle Tilskuerne laa i en stor Lejr i Richmond. Særlig sportsmæssigt var Arrangementet ikke, de fleste Konkurrencer foregik f. Eks. inden Døre, og selv i Lejren blev al Maden lavet af professionelle Kokke, ligesom Teltene var udlaant fra Hæren. Lejren virkede i Grunden som en stor Militærlejr. Selv om megen Tid var optaget af Konkurrencer, var der dog Lejlighed til at tale med og lære at kende Spejdere fra mange forskellige Nationer. En Mængde Udflugter og Fester var arrangeret for Spejderne og Førerne, og morsomt var det at se den Interesse, hvormed Offentligheden og Myndighederne — fra Kongehuset til socialdemokratiske Parlamentsmedlemmer — viste Spejderbevægelsen i Almindelighed og Jamboreen i Særdeleshed. Økonomien var saaledes ordnet, at Spejderne intet betalte for deres Deltagelse, medens alle Udgifter blev bestridt gennem Entrindtægten. Der var daglig to store Opvisninger med Konkurrencer i „Olympia", og som oftest var alt udsolgt, hvilket betød, at ca. 40,000 Mennesker dagligt overværede „Forestillingerne". Naar man skal være ganske ærlig, mindede det hele lidt om en Cirkus. Dette Indtryk blev iøvrigt bestyrket ved et Menageri, fuldt af Spejder-Mascot-Dyr lige fra en Slange og en Løve til Abekatte og Gedebukke.

London 1920. — Danske Spejdere vinder Verdensmesterskabet.

Var der visse Ting ved den første Jamboree, som ikke helt tilfredsstillede vore spejdermæssige eller maaske rettere sportsmæssige Krav, var Helhedsindtrykket dog vidunderligt. En Dag, man aldrig glemmer, var, da Baden-Powell blev kaaret som Verdensspejderchef under en fantastisk og øredøvende Jubel fra 22 Nationers Ungdom. Det var ikke helt urimeligt, naar et stort engelsk Blad den følgende Morgen skrev, at Spejderne havde lagt en Hjørnesten til den evige Freds stolte Bygning.

— — —

Den 2den Jamboree, som Det danske Spejderkorps havde faaet til Opgave at arrangere i 1924, blev aniagt efter et Princip vidt forskelligt fra det, der havde præget den første Jamboree. Spejderne skulde saa vidt gørligt fremtræde i de rigtige Omgivelser, d. v. s. de blev lagt i Lejr i Ermelunden. Alle medbragte deres egne Telte, Kogegrejer og lignende og anlagde deres Lejr paa ganske samme Maade, som de var vant til hjemme fra. Resultatet blev en Kæmpelejr, der var som en Verden i en Nøddeskal, men en Verden, hvor der ikke fandtes Kiv og Fjendskab, hvor Race, Tro og Nationalitet ikke dannede Skel. Blot at gaa i denne Lejr, hvor alle Tungemaal hørtes, var en Oplevelse. Konsekvensen af en saadan Organisation var, at Spejderne betalte for deres Deltagelse, 3 Kr. pr Mand pr. Dag for hele Jamboreen. Der udleveredes Naturalier i Overensstemmelse

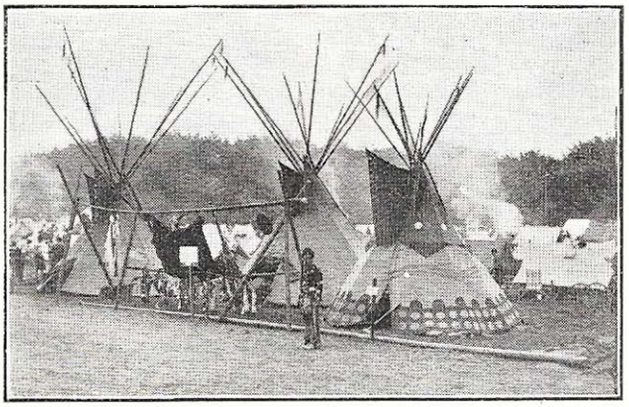

Fra Eventyret i Ermelunden 1924.

33 Nationer set ovenfra. — Ermelunden 1924.

med Deltagernes nationale Ejendommeligheder (Spørgeskemaer i denne Forbindelse var i Forvejen udsendt) og i meget rigelig Mængde. Nogle mente i overdaadig Mængde, men alle drog hjem med den Overbevisning, at Danmark var Landet, der flød med Mælk og Honning. — Jamboreen var begunstiget af et herligt Vejr, der gjorde alt yderligere festligt. Tiden i Lejren var optaget af Konkurrencer, svarende til den første Jamborees, men af mere sportslig og spejderteknisk Karakter, Opvisninger, Udflugter, kammeratlige Lejrsammenkomster, Kongeparade o. s. v. Imidlertid var det kun i den første Uge, Spejderne laa i Lejr; den sidste Uge, Jamboreen varede, tilbragte samtlige Udlændinge i København, indkvarteret i private Hjem. Det lykkedes paa denne Maade at give alle disse Drenge et enestaaende Indtryk af dansk Aand og Levevis, ligesom et Utal af Venskabsforbindelser blev sluttet, Forbindelser, som i vid Udstrækning varer den Dag i Dag. Der deltog i Jamboreen ca. 5000 Spejdere fra 33 forskellige Nationer.

Betød den 2den Jamboree ikke en ny Hjørnepille til Fredens Bygning, saa bar Spejderne dog Sten til Bygningen, og Jamboreen bragte Danmarks Navn ud til de fjerneste Egne af Verden.

— — —

I 1929 afholdes den 3die Jamboree — egentlig et Aar for sent, men Aarsagen er den, at man vil undgaa, at de olympiske Lege og Jamboreerne fremtidig falder sammen. En anden Aarsag er den, at det engelske Spejderkorps, og dermed Spejderbevægelsen, fejrer sin 21-aarige Fødselsdag — en stor Festdag i engelsktalende Lande — i 1929, hvorfor Jamboreen ogsaa afholdes i England. Stedet er fastsat til Birkenhead, en By paa ca. 200,000 Indbyggere i Nærheden af Liverpool. Arrangementet vil, hvad der er meget smigrende for Danmark, blive en nøjagtig Kopi af vor Jamboree, kun i større Format. Deltagerantallet er fastsat til 30,000, hvoraf Danmark (K. F. U. M. Spejderne og Det Danske Spejderkorps) har faaet Ret til at stille 2000 Spejdere. Den første Uge vil blive tilbragt i en mægtig Teltlejr, medens sidste Uge skal anvendes til Udflugter rundt i England med Besøg blandt andet i London.

Konkurrencer vil der ikke blive mange af, men de enkelte Landes Repræsentation vil blive bedømt efter Deltagernes spejdermæssige Standard eller rettere sagt den Aand og Tone, der præger dem. — Der vil derfor blive stillet meget strenge Krav til de Spejdere, som her fra Danmark skal repræsentere Landet. For det maa man være klar over, at de repræsenterer *ikke* K. F. U. M. Spejderne eller Det Danske Spejderkorps — de repræsenterer Danmark. Og hævder de sig som de bedste Spejdere i Ordets dybeste og bedste Forstand, saa kaster de Glans over deres Land til de fjerneste Egne af Kloden.

At Jamboreen bliver en vældig Oplevelse, er hævet over enhver Tvivl, og det bliver sikkert vanskeligt at udvælge de 2000 lykkelige, der skal have Chancen for at være med.

Desværre er der det Skaar i Glæden, at Sir Robert, efter hvad Rygtet melder, vil benytte denne Lejlighed til at trække sig tilbage som Chef for Alverdens Spejdere. Hvor meget det vil betyde for Bevægelsen, er svært at sige, men man har vel Lov til at haabe, at hans geniale Tanker vil leve videre — til Glæde for Verdens Ungdom og til Gavn for Menneskeheden. Saa sandt som Drengen i Dag er Manden i Morgen.

Tage H. Christensen

DANMARKS STORFUGLE

TEKST OG BILLEDER VED *P. SKOVGAARD*

Naar vi hører Tale om *Ørne,* søger vor Tanke hen til fjerne Lande, hvor Løver og Tigre bor, lige paa Grænsen af Eventyrets Land, hvor Griffen og Enhjørningen har hjemme. Ingen tænker paa, at Ørnen er en god dansk Fugl og burde være os velkendt fra de danske Skove og Kyster; og endnu for blot halvhundrede Aar siden havde vi mange Ørne ynglende her, baade Fiskeørne og Havørne. Man kan paavise over halvtreds Steder, hvor alene Havørnen, den største af dem, har haft Rede i nulevende Menneskers Tid. Nu er der ingen ynglende tilbage; vel gæster en Del os hver Vinter, men fæste Bo tør de ikke.

Og *Svanerne,* ja dem henregner vi sammen med Paafuglene til Parkernes Prydfugle, der er hentet fra fjerne tropiske Skove; vi gør os ikke klart, at Svanen har været en særdeles almindelig vild Fugl i Danmark, der befolkede de stille Skovsøer og Bredningerne i vore slyngede Aaer. Hvad er Parkernes halvtamme Pyntefugle imod den frie Fugl i sin skønne Harmoni med det Sted, den selv har valgt til Hjem?

Vi har haft *Traner,* ikke blot paa flygtigt Gæsteri i Træktiden, men bofaste paa mange Steder i Landet. Vi har til Minde derom en Række Stednavne: Tranekær, Traneskov, Tranetuer, Tranemose, Tranholm og Tranedal, paa samme Maade som Ørnen mindes i Navnene: Ørnesten, Ørnebakke, Ørnkol, Ørnrimmerne og Ørnereden.

I Ravnholt, Ravnstrup, Ravnsbjerg og Ravnehøje mindes vi *Ravnen,* der har været ligesaa almindelig udbredt, som Kragen er nu. Den var saa karakteristisk dansk, at den i Vikingetiden var vort Bannermærke. Den spiller en stor Rolle i mange af vore Folkeeventyr. Dens Kløgt og Nærværen allevegne gav den selvskreven Plads paa Odins Skulder til at udtrykke eller begrunde Gudens Alvidenhed. Dens klangfulde Klong og rungende Hrااp har lydt i Vaaren fra alle Skovholme udover Landet indtil for en Menneskealder siden. I Dyrehaven, ja selv i Søndermarken, som nu er helt omspændt af København, har den haft sin Rede, nu findes den kun hist og her i enkelte Storskove. Med Sønderjylland fik vi derimod en god Del Ravne tilbage, thi der har den tyske Jagtlov ydet dem et bedre Værn.

Idyl fra en af de stille Skovsøer, hvor de vilde Svaner bo.

Foruden disse Storfugle kan opregnes endnu en hel Række andre, som har været ganske almindelige eller dog tilstrækkelig almindelig udbredt i Landet, men som nu er borte eller indskrænket til et Faatal, der stadig er truet med Udryddelse. Tænk paa *Rørdrummen,* der befolkede Rør-

skovene med Mystik og lod sit dybe Brøl runge milevidt, men saa hult, at ingen kunde høre, hvorfra det kom.

Tænk paa *Skarven* med den morsomme Slangehals, som Fiskerne ser skævt til, fordi den lever af Fisk. Den blev fredløs og forfulgt paa Ynglestederne i Yngletiden. De sidste Stykker, der boede paa Vorsø i Horsens Fjord, blev skudt ned af Tyskerne i 1864 til Øvelse og Morskab. — Tænk paa *Rørhøgen,* som forhen boede i de fleste Rørskove fra Søborg Mose til Ribe Aa; nu er den kun nogle ganske faa Steder. Hvad Skade gjorde den ved de Vandrotter og Blishønekyllinger, den tog? De yngler jo begge saa livligt netop for at have noget at afgive til Rørhøgen og andre Fjender.

Tænk paa *den store Hornugle* med hele Nattens Mystik under sine tyste Vinger: Kong Volmers Jagt, den vilde Jæger, jo, den kunde sætte Fantasien i Sving, naar den i de mørke Nætter fyldte Naturen med sin Tuden og sin Glammen. —

Og Glenten, vor prægtigste Flyver med Svalehalen: „Hu hej! Du Gæslingetyv," sang man, men der tog man Fejl; thi det var Aadsler og Frøer, som den gjorde sig til Gode med, men dette blev ogsaa dens Skæbne, thi da det i 1880erne blev moderne at udlægge Gift for Ræve og andet Rovtøj, saa gik det først ud over Glenterne. Det var en af dens Opgaver at holde Naturen fri for stinkende Aadsler, saa den faldt i Udøvelsen af sin Pligt.

Vi Mennesker har altid været saa kortsynede i vor Færd overfor Dyrene i den fri Natur og især i den sidste Menneskealder. Fiskerne vil alle Fugle til Livs, som bl. a. æder Fisk: Skarver, Hejrer, Maager, Terner, Isfugle, Lappedykkere, som om de ikke paa saa mange andre Omraader gør Nytte rent bortset fra, hvor lille eller hvor stor Rolle netop Fiskene — Nyttefiskene — spiller som deres Fødeemner; og hvor var Landet fattigt trods det, at vore Fiskere regner deres Aarsfangst i Snese Millioner Kroners Værdi, om vi ikke havde Raad til at lade de vilde Fugle tage deres Part af Naturens Gaver.

Klyden flyver omkring os ængsteligt skrigende for sine Unger.

Landmanden vil *Raagerne* til Livs, fordi de stedvis i Yngletiden, hvor de netop er klumpet sammen i den Periode, kan gøre lidt Skade i Omegnen, men glemmer, at overfor Oldenborrer, Knopperne og Smeldere har vi ingen virksommere Hjælper end netop Raagen; men her som altid mærker man ikke den store Nytte, medens den stedvise Skade, der sker, falder forholdsvis altfor meget i Øjnene.

Stæren og *Solsorten* ser Haveejeren skævt til i Bærtiden og glemmer den Nytte, disse Fugle gør det øvrige Aar, Krage og Skade faar af Jægerne Skyld for al Landsens Ulykker, det er Smaafjer pustet op til Ederdunsdyner, hvorpaa Retfærdigheden lader sig dysse til Ro; Sandheden er den, at disse Fugle langt overvejende gør Nytte, men at

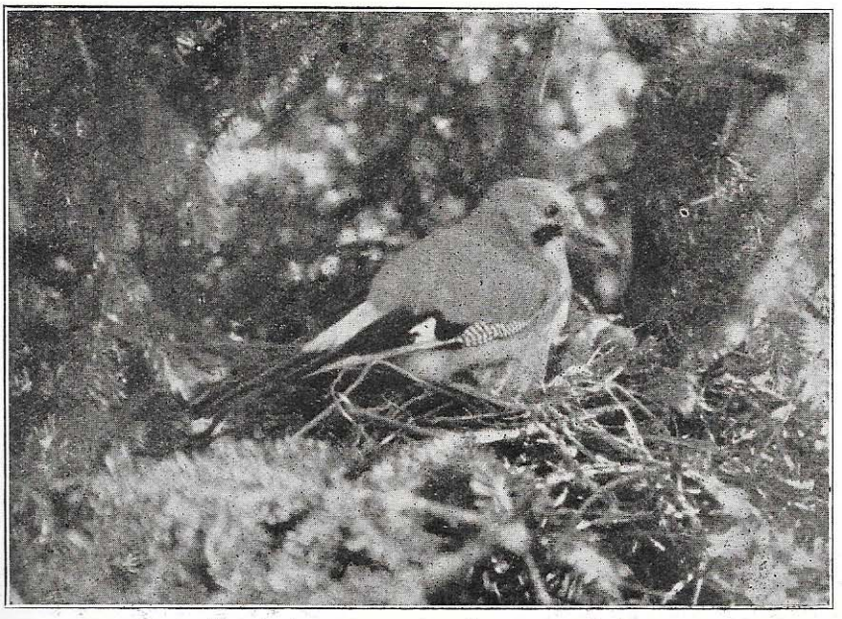

Skovskaden varmer sine Unger paa Reden.

Skovskaden hører til de Fugle, der maa lide for Navnets Skyld. En „Skade" maa jo gøre Skade! Men Skadenavnet er sikkert afledet af Fuglenes skrattende Stemme og har nok oprindelig betydet Skovskratten. Hvad Skade angaar, saa er det Undtagelsen, medens Fuglen gør Nytte Aaret lang ved at tage Mus og skadelige Larver. Fugleunger og Æg tager den ogsaa — men de mindre Arter lægger jo saa mange — og faar flere Kuld, netop fordi de skal bidrage til at opretholde Livet for de større Arter — Den spraglede Skovskade er Skovenes Harlekin. Med et uopslideligt Humør efterligner den alle Fugles og Dyrs Stemmer omkring sig, Drossel og Krage, Hundegøen og Grisegrynten. Og der foregaar intet i Skoven, uden at Skovskaden er med og siger sin Mening.

Storken lander paa sin store Rede.

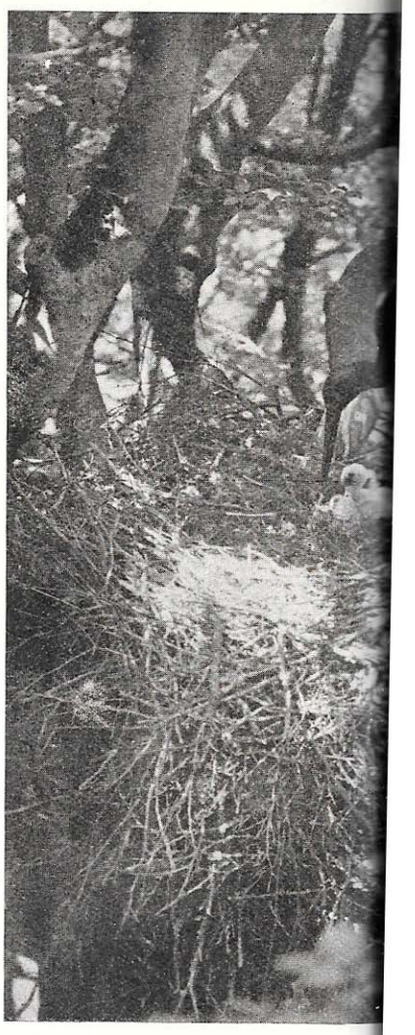

Den sorte Stork

DANMARKS STORFUGLE

Musvaagen hos sine Unger.

2 Splitterne

Storken lander paa sin store Rede.

DANMARKS STORFUGLE

Den sorte Stork paa sin Ungerne.

Lærkefalken ser ud over sit Kongerige.

FOTOS AF P. SKOVGAARD

Musvaagen hos sine Unger.

2 Splitterner paa Kolonien.

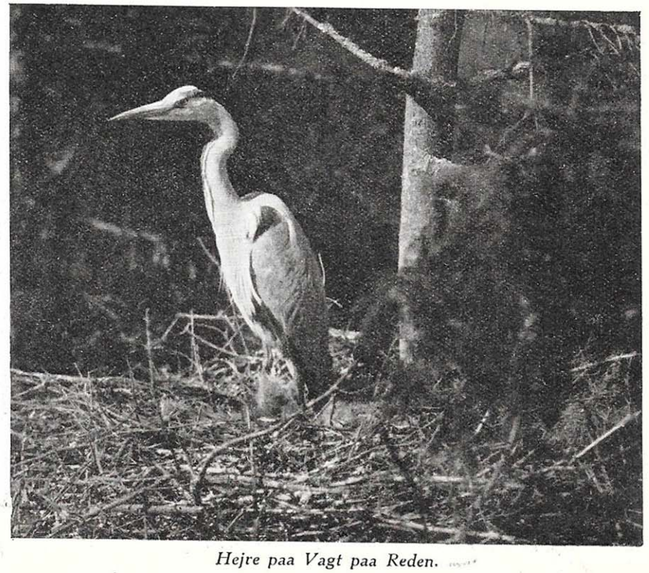

Hejre paa Vagt paa Reden.

m Ungerne.

Lærkefalken ser ud over sit Kongerige.

FOTOS AF P. SKOVGAARD

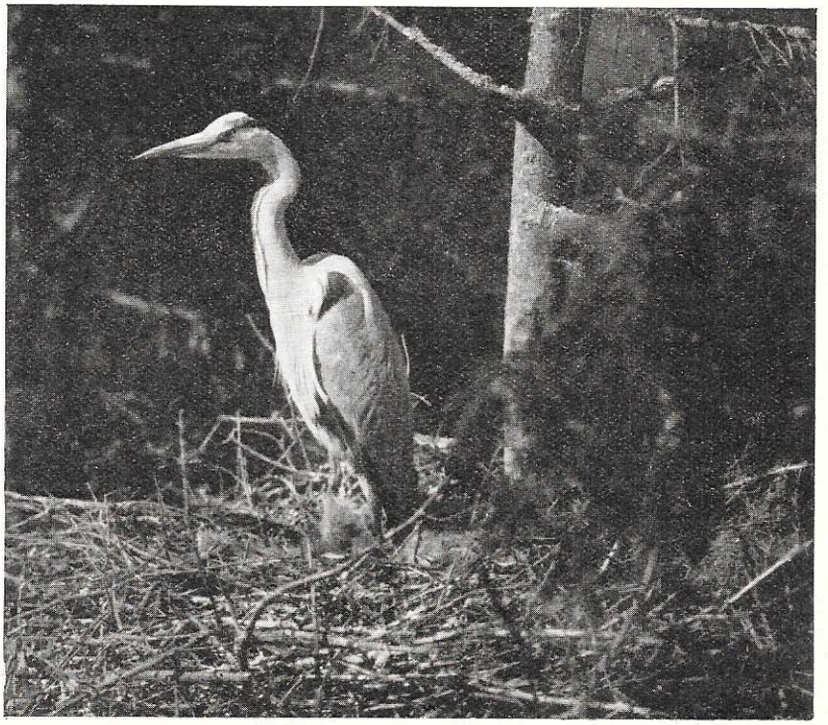

Hejre paa Vagt paa Reden.

Tornskade — en af vore karakteristiske Smaafugle, der forfølges.

I Buskenes højeste Grene langs Hegn og Veje og paa Telefontraadene ses Tornskaden i Sommertiden paa Vagt efter Insekter, som den griber elegant i Luften. — Den maa ligesom Skovskaden lide for sit Navn; og altfor følsomme Mennesker synes jo, den piner sit Bytte ved at spidde de hjælpeløse Insekter paa Tjørnetornene. — Ja, Naturen er ikke blødsøden, vi Mennesker ej heller, f. Eks. naar vi lader Rødspætten ligge Dagen lang i Vand knapt nok til at fugte den, end sige til at aande i. Tornskaden er en af vore mest særprægede Smaafugle, smuk i sin Dragt med de blødeste Farveovergange fra askegraat til rosa og med stærke Kontraster mellem de mørke og lyse Partier. Den gør stor Nytte ved at tage mange Insekter og lejlighedsvis Mus.

Jægerne, som selv gaar Vildtbestanden nær, skal have nogen at skyde Skylden paa.

Hvor er nu *den sorte Stork* med Purpur — og Smaragdskær paa sin sorte Kjole? Hvor er alle Storfuglene henne, alle de skønne farvestraalende Fugle *Ellekrage, Hærfugl?*

De største og skønneste er borte, de næststørste og næstskønneste staar for Tur. *Isfugl* og *Skovskade* skydes til Hattepynt; kun Skaden har vi endnu almindelig, og den lægges for Had, Tornskaden ligesaa. Nogle bliver skudt, fordi de er for smukke, andre fordi de ikke er smukke nok eller har en hæs og skrattende Stemme og ikke synger som Nattergale — og hvad hjælper selv den skønne Sangstemme f. Eks. Sangdroslen, den kommer under Navn af Kramsfugl i Stegegryden om Efteraaret.

Alt, hvad der har krumme Næb og Kløer, er under fælles Navn af *Høg* sat i Ban og skydes ved alle givne Lejligheder trods det, at de fleste er fredet ved Lov og enten udelukkende eller hovedsagelig gør Nytte, rent bortset fra, at de hører til vore smukkeste og interessanteste Fugle. Det er dem, der betyder noget i det danske Landskab, fordi de kommer ud i Solskinnet og lader sig se, saa vi kan følge deres Færd, beundre deres sikre Flugt og fortabe os i det skønne Skue, naar de tumler sig i store Kredse under de drivende Skyer. Se *Taarnfalken* hænge paa dirrende Vinger for at afsøge Engen for Mus, se *Spurvehøgen* i susende Jag drive alle Spurvene som en Haandfuld Sten i Tjørnehegnet. Det er Fugle med Flugt og Fart, der kan løfte vort Blik og lokke vor Tanke paa Langfart.

Hvor er de henne? Gift og Bøsse har taget dem — „fare hen," sang Vinden om Valdemar Daa, da han huggede Skovens Træer, saa Fuglene ikke fik blivende Sted. — Vi er selv ved i stor Stil at gøre det samme, at berøve Fuglene blivende Sted i det ganske Land. Storken tager af, den er totalfredet og er den eneste, vi staar nogenlunde uskyldige overfor, men indirekte er det vore Foranstaltninger, den maa lide under. Det ganske Land er gennemkrydset af Højspændingsledninger, og naar Storken i Morgentaagen søger ned til de gode Madsteder i Engen, saa tørner den med 100 Kilometers Fart imod Traadene og falder til Jorden som en lemlæstet Stakkel. Vi bør derfor tænke lidt paa at skaffe Fuglene Fristeder for at bøde paa den Skade, vore Foranstaltninger volder dem, og til Gengæld for den store Nytte, de gør.

Ørne og Glente, Falke og Ugler, Storke og Traner — hvor er de henne, store og smaa — de tilhører snart Eventyret. Hist og her har vi den tomme Rede eller Stednavnene til Minde om de svundne Herligheder — men vi kan faa de

Kirkeugle.

fleste igen, blot vi vil staa samlede i Vilje om at værne, hvad vi har, og dem, der kommer for at se paa Lejlighed.

Men hele Folket maa være med. Der er for mange, der uden Tanke hjemsøger vore vilde Fugle for at tage Æggene med hjem til Æggekage; for dem er disse er levende Væsener med deres særlige Livsberettigelse, vi værner.

Gid den ny Slægt, der vokser frem, maa tage Lære af, hvad Skade der er sket, og staa samlet i Vilje om at værne, hvad der er bevaret, og fremme, hvad endnu kan gro.

Billederne, som ledsager denne Artikel, viser nogle af vore

Dværgmaagen, som har sine yderste Forposter hos os.

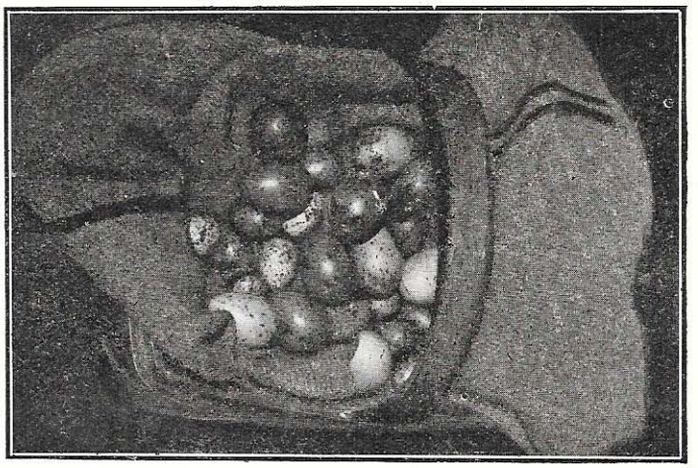

Kun en Kurv Æg.

Livsmuligheder kun en Kurv Æg. Det koster lidt at have Mark og Skov befolket af Storfugle, men de gør paa saa mange Maader Nytte for Føden, holder andre Arter i Skak, saa de ikke ved ureguleret Vækst tager til og gør Skade. Det koster jo ogsaa noget at tage i Skoven og nyde Natu-

Storfugle: Storken, den sorte Stork, Hejren, Musvaagen, Lærkefalken, Splitternen, Knobsvanen, og hvad de nu hedder. Jeg har søgt at samle Billeder fra vore Storfugles Liv, før de er borte, for dog ogsaa paa denne Maade at bevare Mindet om deres Færd; men ogsaa for at vise disse Fugle til

Natravnen er Eventyrfuglen, hvor Hede og Skov grænser sammen; her lever den sit Liv i Skumring og Gry, fanger paa Svalevis de store Natsværmere (Ugler), hvis Larver gør saa stor Skade. Paa tyste, graaspættede Vinger svæver den lydløst som Uglen, og dens Dragt er neppe til at skelne fra

Natravnen under sin Daghvile paa Egestammen.

Grenene, hvor den søger sin Hvile om Dagen. Dens knurrende Elskovssang tilskriver Almuen Snoge og Hugorme i Hedebakkerne, og de hvide Pletter paa Indersiden af Fuglens Vinger „er bestemt Mærker af den Pæl, som binder den fordømte til Mosens Bund, mens hans Sjæl uden Hvile flyver om som Natravn".

rens Skønhed, det koster noget at holde Radio eller at gaa til Komedie, hvorfor saa ikke ofre lidt for at have Storfuglene at glæde os over i Danmark, saa meget mere, som det dem, som ikke selv har Lejlighed til at se dem, og derved at vække Interesse for dem og Vilje til at bevare dem.

P. Korgen

Per var tolv Aar og Medlem af Vaskebjørnepatruljen. I flere Aar havde han længtes efter den Ære at komme i samme Trop som store Bror Aage. Det skulde være *den* og ingen anden, for hvad havde han ikke hørt af Oplevelser og Begivenheder, naar der havde været Patruljemøde hjemme, og i al Hemmelighed havde han lært sig en Mængde Spejderfærdigheder, selv om Aage kostede ham ud, naar han blev for nærgaaende.

I Skolen gik det ikke slet saa godt, men han naaede da lige at slippe op i ny Klasse, og saa fyldte han tolv Aar. Det eneste Fødselsdagsønske var at faa Lov til at blive Spejder, men i Aages Trop altsaa.

Per fik Lov trods den ikke helt fine Karakterbog, trods sin Størrelse, trods sin Alder og trods Aages Indvendinger. Og nu var Per i sit Es.

At trave ud ad Landevejen, fare gennem Skoven, stampe i Pytter og Pløre, uden at nogen raabte Fy, bruge sine Lungers fulde Kraft og Nævers Styrke, naar Kampen stod paa, — det var noget for ham; mindre godt gik det med Signalering og Kortlæsning, og hvad ellers der havde en nok saa ringe Smag af Skole og Læren-sig-til.

Rekrutprøven var klaret, og 2. Kl. Prøven var saa slideligt ogsaa gaaet i Orden, — saa kom der en Tid, hvor Per, der var begyndt at vokse ogsaa i Ærgerrighed, i lang Tid ikke lagde sig ydre Udmærkelsestegn til. Et Par nærgaaende Spørgsmaal fra hans Far om, hvornaar han blev noget mere, lod han, som han ikke hørte, men i sit stille Sind besluttede han, at han netop *vilde* være noget mere. 1. Kl.s Prøven — det var haabløst endnu, men et Par Snore paa Skulderen, det kunde der vel nok blive, naar man viste, hvad man duede til.

I de kommende Dage ventede Lille-Per stadig sin Chance. Men den viste sig ikke. Eller ogsaa kunde han ikke se Skoven for bare Træer.

Han kiggede efter løbske Heste og besvimede Damer, druknende Katte og bortløbne Børn, men det var, som alt af den Art holdt sig langt borte fra *hans* Vej. De andre kunde dog af og til berette om en Mand, der var kørt over, et brækket Ben eller andre af den Slags Ting, som staar i Avisen under Overskriften „Dagens Ulykker". Naar Per sad og kiggede ind i Lejrbaalets Flammer og Eventyr, og store Oplevelser blev fortalt, saa gik hans Tanker med Gnisterne paa Flugt i Natten. Turen kom vel ogsaa til ham, saa skulde de faa høre. Vent bare! Dette var næsten blevet Pers Valgsprog.

Og Per ventede og ventede — og saa en Dag kom endelig Chancen, men ikke helt, som han saa ofte havde tænkt sig.

— — —

Pers Trop var paa Week-end Lejr i Nordsjælland, og paa Programmet stod ogsaa en Øvelse mod en anden Trop, som laa i Nærheden. Da Grundlaget blev læst op, og man forstod, at der var en hel Del Enkeltmandsopgaver, at den enkelte Spejder kunde bringe *sin* Trop Sejren, saa knyttede Per de ikke helt rene Næver og besluttede, at *nu* skulde det være: Hvis han ikke inden Aften stod for Fronten og blev nævnt med Ros, saa — ja, saa maatte man kalde ham — kalde ham — —.

„Er Per ogsaa med paa Noderne?" spurgte pludselig Tropsføreren, „jeg synes, du ser saa spekulativ ud."

„Jeg? — Nej — det var bare — —."

„Godt! Altsaa, mine brave Toldbetjente, inden Aften maa Spritsmuglerne være i vore Hænder, Spritten funden og den værste Bande, der længe har spillet os paa Næsen, uskadeliggjort. Ellers er der paa den danske Toldetat sat en Plet, som ikke bliver nem at vaske af. Her gælder det Mod, Snedighed og Udholdenhed, hvis Indberetningen i Aften til Finansministeriet skal give os Ros og ikke Dadel.

Dette staar til Jer — og saa afsted, som I har faaet Besked paa."

Pers Opgave var at søge hen til en Tykning i Skoven 4 Kilometer borte, hvor man af en Stikker havde faaet at vide, at Spritsmuglerne vilde samles. Vejen skulde tilbagelægges i en Fart; men Pers Hjerte var godt, og Benene kunde han bruge, saa han var snart ude af Syne paa Vej mod Smuglerne — og Hæderen.

Havde Per nu brugt sit Hoved lige saa flinkt som Benene, — ja, saa vilde alt være endt paa en ganske anden Maade for ham. Nu maste han blot paa det første Stykke

Vej lige ud efter Næsen, nød den friske Luft og den pragtfulde Natur. De gamle, høje Bøge, Lysningerne med det bløde Mos; der var et gammelt Stengærde med alle Slags Vækster paa — og der fik man et Glimt af Søen gennem en Udhugning i Granplantagen. Hvor *var* her herligt, Livet var værd at leve. — — Per slog over i Gang og begyndte pludselig at stemme i med en Sang, som vilde han overdøve hele Fuglekoret.

Lige saa pludselig brød han af igen. Han forstod Bommerten og syntes, at hans Stemme maatte have givet Genlyd mange Kilometer om og maaske ogsaa var blevet hørt af Smuglerne.

Sveddampende satte han i Fart igen tværs over en gammel Mose med væltede Elmetræer og mange Trærødder, der ligesom gjorde alt for at hindre ham i at naa frem. Forsigtighed var ikke Pers Borgmesterdyd, et Par raske Næver klarede meget, saa egentlig lydløst kunde man ikke sige, at han drog frem.

Men Modet stod højt hos Per — dette her skulde han nok klare, nu bare frem til den anden Side af Birkene der, saa maatte han vel snart være ved Smuglernes Samlingssted. Sært, at han hverken havde hørt eller set noget til en eneste af sine Kolleger blandt Tolderne. Det havde nu sin egen Grund, som Per ikke kunde vide, og som vi heller ikke vil blande os i.

Mere mærkeligt var det, at han ikke havde set, at Skoven i det sidste Kvarters Tid var bleven „levende" om ham. En Smuglerpatrulje dukkede sig nu i Hast fladt ned bag Grøftevolden der til højre, men Per Mammuth saa og hørte den ikke.

„Vi lader ham bare mase fremad," hviskede den bekendte Spritsmugler Whisky-Hansen, hvis Navn ofte havde været i Avisen. „Han farer jo lige i Hænderne paa Kulsvieren, vi lusker videre og prøver at holde de forbistrede Posekiggere fast, mens Kulsvieren kommer bort med Dunkene. Om ikke andet, tager vi ham paa Tilbagevejen."

Per fo'r videre, men nu sprang hans ene Snørebaand; Anstrengelsen i Mosen havde været det for meget, og Per maatte sætte sig ned for at reparere Skaden.

I Stilheden, som nu omgav ham, syntes han at høre mærkelige Lyde; det raslede i Underskoven, en Kvist knækkede, en Fugl baskede op, et Dyr peb. Der var Liv og Forstyrrelse rundt om ham; var det hans Kammerater eller Smuglerne, som maaske rykkede frem nu? En Rædsel for at blive omringet og taget greb ham; han kravlede sagte ind under en tæt Busk og laa musestille. Men intet skete; han hørte Skovens Lyde som før, og et Par Minutter efter var han atter paa Benene og listede fremad i stor Forsigtighed, den han skulde have brugt for længe siden. En Stemme i ham sagde dog stadig, at Skoven var lumsk; her *maatte* jo være Smuglere, dette var Hovedtykningen, han havde faaet opgivet. Enten maatte Smuglerne have anet Uraad og være draget andet Steds hen, eller ogsaa var andre kommet ham i Forkøbet. Han havde dog løbet alt, hvad han kunde, og kun det Snørebaand havde standset ham lidt.

Saa kom Skrækken fra før igen. Sæt nu, de var ved at omringe ham. Alt, hvad der stod paa Spil for ham, faldt saa i Grus. Det maatte og skulde ikke ske. Han mavede sig frem og var nu inde i Tykningen; ikke en Sjæl var at se! Halvt op hævede han sig for at faa lidt Overblik over en Smule bedre Vej frem.

Da lød der et hæst Pift fra højre, omtrent som naar Skovskaderne ovre hos Onkel Jens skreg; der svaredes fra venstre — en svag Raslen hørtes. Der var vist ikke Skader, men Ugier i Mosen nu. Per forberedte Tilbagetoget stille og bramfrit, som han var kommet det sidste Stykke.

„Hopla!" lød det ikke 25 Meter fra ham. Per sprang som en jaget Hjort for Livet; men den anden sprang ogsaa og efter ham endnu en. Et Triumfhyl forkyndte, at de to Smuglere allerede mente sig Herrer over en af de forhadte Toldere. Men Rædslen fik Pers Ben til at arbejde som Trommestikker i en Stormhvirvel. Jagten gik over Stok og Sten. Han brugte nu ikke blot Benene, men hver en Fordel i Terrainet.

Det var egentlig ikke Tanken om, at de skønne Haab maaske var faldt i Grus, eller selve det at blive taget, der jog ham, men en Rædsel, som ingen Spion eller krigsjaget Soldat kunde føle voldsommere. Han satte med et vældigt Spring over en Bæk i Mosen; under andre Forhold vilde han uhjælpeligt være dumpet i.

De to Forfølgere kunde da heller ikke klare den; de maatte først have slæbt en gammel, omstyrtet Stamme til

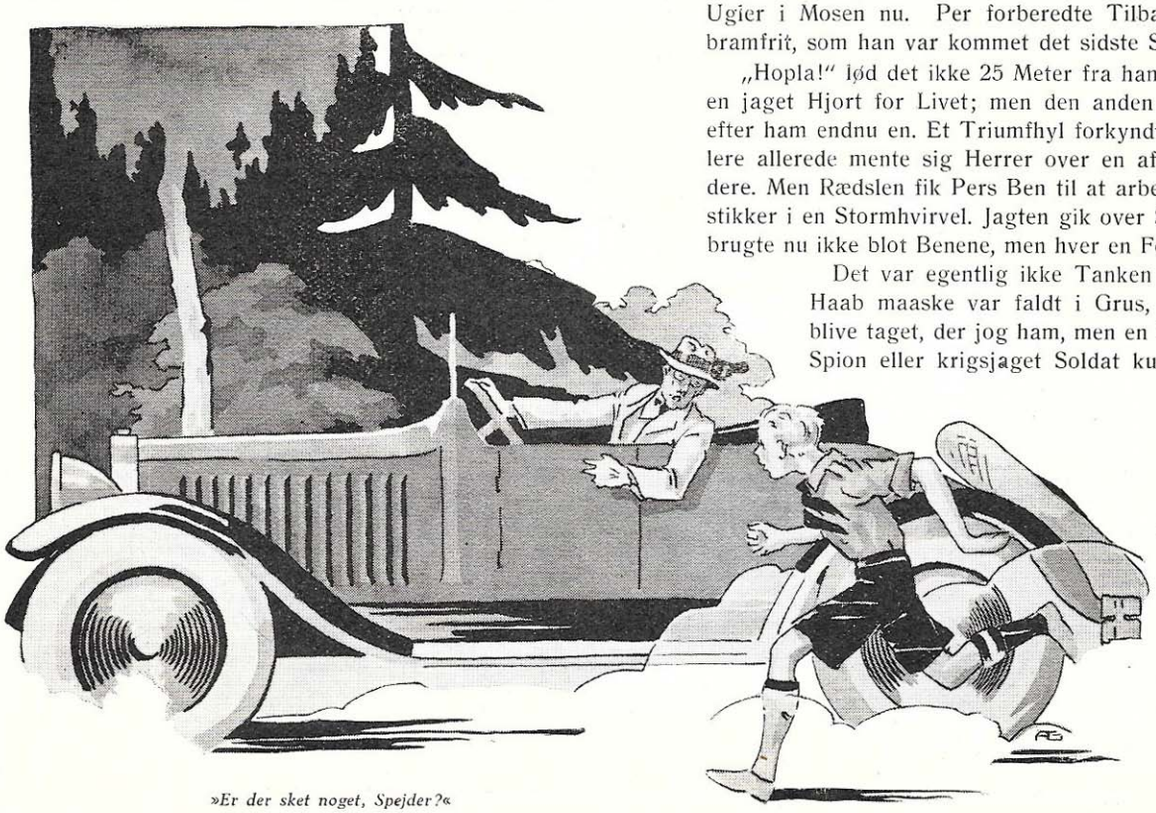

»Er der sket noget, Spejder?«

som Bro, men da var Per udenfor deres Rækkevidde.

Uden at se sig tilbage naaede han ud af Skoven og løb nu langs Landevejens Grøft. Opgaven at udspejde Smuglernes Tilholdssted og melde om, hvad de foretog sig, var mislykket for ham, maatte han indrømme, hvor nødigt han end vilde; men Livet havde han da i Behold og maatte nu se at naa tilbage til Lejrpladsen og forklare Toldinspektøren om sit Uheld.

Da lød der Raab fremme foran ham paa Landevejen, en stor Støvsky rullede frem; det løb ham koldt ned ad Ryggen. Saa nær ved Redningen, bare een Kilometer borte, laa Lejren — og saa spærret nu for ham. Maaske havde Smuglerne stormet de Par Toldere, der var blevet tilbage. Tænk, hvis det hele var raseret og maaske bortført. Gammelt Spritsmuglerhad til de allestedsnærværende Toldere kunde jo nok give sig voldsomt Udslag. Per løb som en besat.

Ud af Støvskyen rullede nu et Automobil, i Løbet af et Øjeblik var det ud for Per.

„Er der sket noget, Spejder, siden du har saadan en Fart paa? Det er vel ikke en Læge, du render efter, for saa kan jeg hjælpe dig?"

En fortvivlet Tanke slog ned i Pers Hjerne. Som et Lyn! Var den kommet lidt langsommere, havde han med Foragt vist den fra sig — sikkert og vist. Per var ikke slem ved den første Spejderlov.

Men i den Tilstand, han i Øjeblikket var i, var han næppe helt Herre over sig selv. Saa meget være sagt som en Undskyldning; men heller ikke et Ord mere.

Skulde han i en snæver Vending gribe til det Middel, som ellers ingen Spejder med Respekt for sig selv bruger. Stikke en Plade??

„Der er en, som har brækket et Ben dernede," stammede han stakaandet og pegede mod Toldernes Lejrplads.

„Saa op med dig her," sagde Doktoren og satte Farten op.

Per hoppede op paa Trinbrædtet og holdt sig godt fast; henne i Svinget, hvor Bilen maatte sagtne Farten, haabede han at kunne hoppe af igen — sikkert lodset gennem Venners og Fjenders Rækker.

Da lød der høje Raab inde paa Marken, Spejdere brasede frem alle Vegne fra, Smuglerne var ved at blive overmandede; et voldsomt og vildt Haandgemæng opstod.

„Hvor er han med det brækkede Ben?" spurgte Doktoren Per. „Men der trænges vist snarere til et helt Ambulancetog her, synes jeg, end til min ringe Hjælp."

„Han er — han er —," stammede Per næsten grædefærdig. „Han er ikke der."

„Nej, det vil jeg da heller ikke haabe for hans egen Skyld," svarede Doktoren. „Men jeg har travlt."

„Jamen — han er der slet ikke! Det var bare — — for at — —"

„Naa saadan. Jeg skal give dig bare — —! Optage min kostbare Tid med dine Historier!"

Vognen standsede med et Hop, et jernstærkt Greb holdt Per fast, og medens de sidste Smuglere bukkede under for Toldernes Magt, fald Doktorens store, flade Haand haardt og vedvarende paa Pers strammede Buksebag. Han laa bøjet over Vognens Kant og sprællede med Benene højt i Luften; men Kløene tog han uden at kny; for ingen af Kammeraterne lod til i Kampens Spænding at have set ham, — og i denne Stilling, noget helt andet end at blive nævnt foran Fronten med Hæder og faa Patruljeassistentsnorene overrakt, vilde han ogsaa helst forblive i den største Ubemærkethed.

Først da der inde paa Marken blæstes „Hold inde" til de kæmpende Spejdere, holdt Doktoren ogsaa inde, og Per luskede over til de andre Toldere.

Men den første Spejderlov stod siden den Tid som *banket* ind i hans Bevidsthed.

E. Th. Bjørn

Men den første Spejderlov stod siden den Tid som banket ind i hans Bevidsthed.

Hvad en Spejder ikke maa.

Der er mange Ting, som ikke Spejderdrenge maa, men sikke svært det er at huske, — hvikke maa en Spejder ikke?

Jeg vil nu Eksempler stikke ud, hvorpaa vi nu kan kigge, for la' dette Spørgsmaal ligge maa en Spejder ikke.

I sin Seng for længe ligge, naar han skal paa Tur, og ikke straks af Sted til Skoven stikke, maa en Spejder ikke.

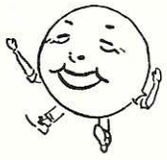

Noder findes paa Side 39.

Naar hans Fører skænder, sikke han kan sende vrede Blikke: „Være Dovendiderikke maa en Spejder ikke".

Naar han tænder Baal, maa ikke alenhøje Flammer slikke op, for Ild i Skoven stikke maa en Spejder ikke.

Er han Kok, saa man han ikke af den søde Suppe slikke, Fingrene i Maden stikke maa en Spejder ikke.

Spise alt for mange Slikkepinde eller gaa og drikke Sodavand, saa han faar Hikke, maa en Spejder ikke.

Flygtigt paa sin Lektie kigge, eller la' den urørt ligge, og af Sted til Fodbold stikke maa en Spejder ikke.

Lommeurets Mekanikke pille ved, saa Uret ikke nogensinde mer' kan dikke, maa en Spejder ikke.

Gaa til Dansebal, naar ikke Far og Mor og Tante Rikke følger ham til Punkt og Prikke, maa en Spejder ikke.

Tit naar Bedstemor skal strikke, taber hun en Maske, — kigge paa den blot og la' den ligge maa en Spejder ikke.

Løber løbsk en gammel Krikke, standser han den øjeblikkelig, for roligt staa og kigge maa en Spejder ikke.

Jeg vil stoppe her, at ikke I skal alt for søvnigt nikke, — Vrøvleviser sammen flikke maa en Spejder ikke!

„Postmester".

POESI · I · HØJ · SØ

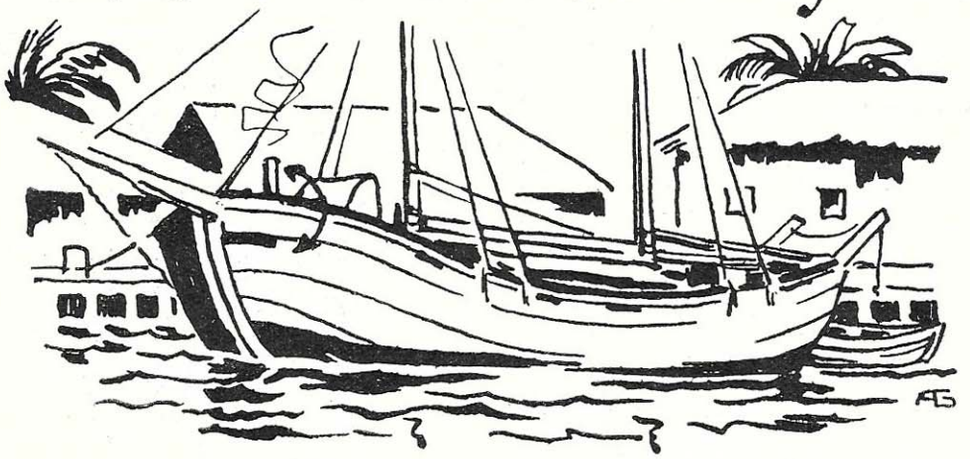

Af *Russell Gordon Carter.*

Tegninger af *Aage Gravgaard.*

Hva' er'et, I si'er?" spurgte Skipper Cob og rejste Børster.

John Mc Cluse saa tvivlraadig paa sin Ven, Philip Berry; saa rømmede han sig og sagde: „Phil og mig snakkede lige om, at vi vilde gaa i Land for at købe en Papegøje."

„Skipper ved nok, at vi altid har ønsket os en," tilføjede Phil, „og da vi nu alligevel er i Para —"

„Hør engang," afbrød Skipperen ham, og hans smaa, blaa Øjne gnistrede under de buskede, graa Øjenbryn, „hør godt efter: jeg vil ikke finde mig i at faa en Papegøje ombord paa *„Laughing Jane"!* Nej, og atter nej, mine Herrer! Prøv bare paa det, og jeg skal knække Halsen paa den! Skvaldrende, skrigende, støjende, snakkende, idiotiske Papegøjer! Nej, vil man bare høre, saa I to Fyre vil ha' en Papegøje!"

Op fra Kabyssen steg den bløde Baryton, tilhørende Jefferson Jackson Jones. Den farvede Kok sang sin Yndlingsstrofe: „Et Tog kørte over mig paa en Bakke, hvem tog Lokomotivet af min Nakke? Ingen — Ingen — Ingen!"

Derefter hørtes et eller andet Sted fra Skibet store Gustafsons drævende Stemme, akkompagneret af Skibshundens Gøen:

„Kom'se da! Spring saa! Kom'se da! Go' Hund, spring saa!"

Drengene lo til hinanden. For nu naaede en skingrende, sørgmodig Lyd deres Ører; den kom fra Bruce Campbell, ligesaa lang og tynd som den Mast, han lænede sig mod. Han fløjtede „Annie Laurie", medens han med sine magre, fregnede Fingre prentede noget i sin slidte Lommebog.

Ikke langt fra ham stod en ung Kinamand foran et Fyrretræsbord, iført en lang, blaa Kittel. Han skrabede ustandselig sin Pennekniv frem og tilbage paa Jernkanten, og dertil producerede han lange Serier af forfærdelige Hvin, som han selv syntes at finde meget Behag i; fra Tid til anden hvinede han med særlig Fryd og grinede op til den travle Skotte.

De spinkle Toner af en Mandolin skælvede i den varme Luft, og saa hørte Drengene Jim Barlettas lidenskabelige, bønfaldende Stemme synge „Oh, Maria" i Agterlugen.

Skipper Cob rynkede Panden.

„Og saa vilde I føje en Papegøje til alt dette her!" udbrød han, idet han kløede sig i Hageskægget. „Nej, mine Herrer, siger jeg! Jeg vil ikke ha' det! Den Tanke maa I slaa ud af Hovedet!" Saa tilføjede han i en venligere Tone: „Hvo'for ta'r I ikke hellere og læser i en eller anden Bog? I ka' lære en Masse gennem Bøger. De ligner ikke en Papegøje, der siger akkurat det samme igen og igen." Saa brød han af og brølede til Kineseren:

„Sing, din Hedning! Hold op med det Spektakel! Man bliver jo gal af at høre paa dig!"

Kineseren puttede Kniven i Lommen og tøflede af, medens han trak paa sine smalle Skuldre paa en meget komisk og særdeles udtryksfuld Maade.

„Dumme Chink!" mumlede Skipperen, medens han kiggede efter ham.

Da John og Philip om Eftermiddagen var i Land, fulgte de Skipperens Raad og købte en Bog; det var den eneste paa Engelsk, der var til at faa i Para, og kanhænde var det den sidste, de vilde have købt, dersom de havde haft noget Valg. Det var en antikveret Rim-Ordbog.

Paa Vejen hjem ytrede Philip: „Gad vide, hvad der gik af Skipperen. Jeg synes, han var lidt ude af Balance, — han ligner ikke rigtig sig selv."

„Han er gnaven over at vente saa længe paa den Gummi," svarede John. „Jeg hørte ham sige det til Styrmanden."

„Jeg er ligeglad," sagde Phil, „bare han vilde lade os faa den Papegøje. Jeg fortalte alle og enhver hjemme i New Bedford, at jeg vilde tage en med hjem."

„Ligesaa her," tilføjede John skummelt. „Jeg vilde gaa paa ham igen, bare jeg troede, det nyttede."

Phil nikkede. „Ingen Nytte til. Han er god nok, men stædig som et Æsel. Det bli'r altid, som han har sagt."

„Netop!" samtykkede John.

Livet ombord paa *„Laughing Jane"*, medens den laa ved Kajen i Para, var ensformigt og kedeligt. I to Uger havde

den lille Tramp-Skonnert ventet paa den Last Gummi, og i den Tid havde Drengene ikke meget andet at gøre end at holde deres Kahyt i Orden. Det var deres første Sørejse — Resultatet af en Invitation fra Skipper Cob. „Lad Fyrene komme med mig denne Gang," havde han sagt til Johns Onkel hjemme i New Bedford. „Jeg ska' jo alli'vel ha' no'en i den Kahyt, og je' ska' ikke gøre dem no'et ondt, — ka' hænde endda no'et godt." Og efter megen Parlamenteren blev John og Philip hyrede som Kahytsdrenge ombord paa „Laughing Jane".

Da Skipper Cob og hans Styrmand den Aften var i Land for at se at faa at vide, hvad der var blevet af Gummien, aabnede Drengene Rimbogen paa Bordet under Hængelampen og begyndte i Mangel af bedre Beskæftigelse at skrive Vers. De havde svedt over det i over en Time, og Bordet var oversaaet med Papir, da Skipperen og Styrmanden ganske uventet traadte ind.

„Hvad er det her for noget?" spurgte den Gamle, og idet han tog et af Papirerne, læste han halvhøjt:

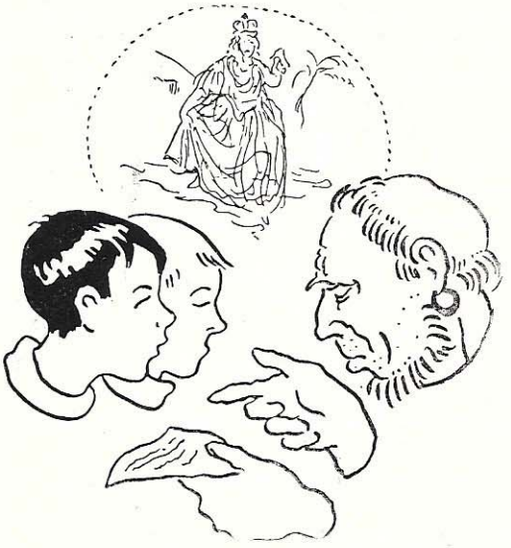

En Dronning kaldet O'Hara
rejste til Byen Para.
I Gummi hun kom til at vade,
og straks hun kom til at græde
og bestilte en Gummi-Tiara.

„Hvem har skrevet det?" spurgte Skipperen med rynket Pande.

„Det — det har vi begge to," svarede John rødmende. „De raadede os til at faa fat i en Bog, — og — og — denneher Rimordbog var alt, hvad vi kunde finde —"

Skipper Cob rynkede Panden endnu mere. „Først saa vil I ha' en Papegøje; saa finder I paa at skrive saad'n no'et Sludder. Saad'n var j e g ikke, da j e g var Dreng! Naa, se nu at faa ryddet op og la' mig ikke gribe jer i saad'n no'et igen!"

Drengene pillede Papirerne sammen og gik ud. John havde Bogen under Armen. De havde smidt Papirstumperne overbord og stod og saa dem flyde paa det mørke Vand, da de saa den sorte Kok nærme sig.

„G'Aften, Drenge," hilste han dem. Saa fik han Øje paa Bogen. „Hva' er'et, du har der, John? Det er en Bog, er'et ikke?"

„Det er lige, hvad det er, Jeff. Det er en Slags Ordbog."

„Ta og laan mig'en, hvis du er færdig med'en?"

John lo og stak ham Bogen. „Du maa godt laane den, Jeff, men jeg er bange for, at du ikke vil finde det videre interessant, — det er bare en Masse Ord, der rimer; det er det hele."

„Det er en Bog, er'et, ikke?" spurgte den sorte alvorligt. „Well, saa vil jeg læse den. Det er saa kedeligt at ligge her Uge efter Uge, saa jeg vilde være villig til at læse, om det saa skulde være Vejviseren!" Og saa sjoskede han af til sin Kabys.

Den følgende Morgen sad Skipper Cob, Styrmanden og de to Drenge som sædvanlig i den lille Kahyt. Sing listede sagte ind ad Døren med en Kaffekande og en Skaal Havregrød — Skipperens Yndlingsfrokost. Da han havde sat Sagerne fra sig paa Bordet, saa han betydningsfuldt paa Drengene og tøflede af.

Skipper Cob smiskede og begyndte at øse op. Han var altid i godt Humør ved Maaltiderne, for han kunde godt lide at spise. Han skænkede Kaffe op, kom Sirup paa Grøden, til den var helt dækket, og rakte videre til Styrmanden. Medens de ventede paa Sirup'en, saa John og Philip Skipperen lave nogle frygtelige Grimasser, sætte Kaffekoppen paa Bordet og skubbe den langt bort fra sig. „Styrmand," sagde han, „vær saa venlig at fortælle mig, hvad der er i Vejen med den Kaffe."

Styrmanden smagte forsigtigt paa sin Kaffe og slikkede sine tynde Læber. „Føj!" udbrød han. „Det har aldrig været Kaffe, det er Opvaskervand!"

John og Philip førte deres Kaffe til Munden og satte den hurtigt tilbage igen, idet de maatte indrømme, at Styrmandens Ord ikke var langt fra Sandheden.

Skeptisk tog Skipperen en Skefuld Grød. Et Øjeblik var Drengene ved at tro, at han var ved at kvæles. Med en Kraftanstrengelse nedsvælgede han Grøden; saa rejste han sig pludselig og skred med et ildevarslende Glimt i Øjet ud af Kahytten.

„Hvad er der i Vejen med Grøden?" spurgte Phil. „Smag engang," svarede John. „Den er knap halvkogt!"

Samtidig hørte de Skipperens vrede Røst ude i Kabyssen, og alle tre skyndte sig ud for at følge Begivenhederne paa nærmere Hold.

„Naa, det er derfor, du ikke er in'tresseret i Madlavningen!" hørte de ham brøle — og saa ham staa overfor Jefferson Jackson Jones.

Skipperen holdt Rimordbogen i den ene Haand, medens han med smaa Mellemrum hamrede paa den med den anden. Kokken vendte det hvide ud af Øjnene, medens han stod der og sa skamfuld og sølle ud ved sit Komfur. Hist og her paa Gulvet laa 5—6 Stykker beskrevet Papir.

„Naa, saa du forsøger dig med Poesi!" tordnede den Gamle. „Du synes, det er vigtigere end at lave Mad, hva'? Idiot! Det undrer mig ikke, at du skammer dig, saad'n en stor Drønnert!"

„Jeff skammer sig ikke over Vers, Sir," mumlede Jeff.

„Oh, du skammer dig ikke engang. Lad mig se, hva' du

har skrevet." Da han bukkede sig ned, saa han Styrmanden og Drengene. Maaske for deres Fornøjelse læste han Verset højt:

Et Tog kørte over mig paa en Bakke,
hvem tog Lokomotivet af min Nakke?
Maaske en Alf, maaske en Fe,
kan hænde, at jeg selv hjalp te'.

Der lød et Latterbrøl fra Døraabningen, og Skipperen sendte Bogen efter dem. Den ramte dem ikke, men traf med et Brag Jim Barletta i Ansigtet, da han i det samme kom gaaende. Udtrykket i Jims usædvanlig fornøjede Ansigt skiftede i et Øjeblik til rasende Vrede, men da han derefter blev klar over, at det skyldtes et Ulykkestilfælde, grinede han, tog Værket op, puttede det i Lommen og gik sin Vej.

Skipper Cob mønstrede Drengene, da han kom ud, men det eneste, han bemærkede, var: „Smid det Hakkelse overbord. Og hvis han serverer saad'n no'et en Gang til, bli'r han fyret!"

Frokost Nr. 2 en halv Time efter forbedrede Skipperens Humør, men det gode Humør forlod ham, da han senere paa Formiddagen kom nedenunder og saa Jim Barletta og Olaf Gustafson sidde der med en Skaal Sirup mellem sig. Den Gamle blev arrig, for han havde beordret alle Mand paa Dækket til Arbejde. De to Sømænd talte saa ivrigt sammen, at han først troede, de var ved at lave et Komplot — Mytteri kanske. Saa løftede Jim sin Haand, og Skipperens Læber stivnede i Alvor. Han tøvede et Øjeblik i Skyggen, ventende paa, at de to Skurke skulde afsløre sig selv.

Jim Barlettas mørke Øjne straalede. „Hør nu her, Gus," sagde han. „Det her er meget bedre end det, du skrev." Og med Digterstolthed læste han:

Min Mari! hvor mon hun er?
Fjernt bag Havets Bølgehær.
Jim Barletta, altid sørgende,
holder af dig — spørgende.

„Jeg synes nu, mit er bedre," bemærkede Olaf og ledte i Lommen. Skipperen tøvede endnu; her var mere endnu. Olaf læste:

Sverrig mit elskede Fædreland er,
store og stærke er Mændene der,
en Dag jeg drager dertil afsted;
men den lille, rare Hund skal med.

Jim og Olaf sprang op, da Skipperen viste sig. „Kom," snærrede han, „saa I har ogsaa haft den tossede Bog! Hvor er den? Giv mig den, og se at komme op paa Dækket. Jeg vil lade mig hænge, om jeg ikke faar den overbord denne Gang!"

Idet de gik op, sagde Jim: „Har ikke Bogen. Bruce fik den." Saa skyndte de sig op.

Da Drengene igen talte til Skipper Cob om en Papegøje, mønstrede han dem og svarede: „Hva' sagde jeg? At jeg ikke vilde have en Papegøje ombord her, og jeg mente det!

„Men hvis vi nu anløber Kingston," fortsatte John, „maaske vi saa kan faa Lov —"

„Nej, siger jeg! Ingen Papegøjer ombord her — til saad'n en Bande."

Og dermed var al yderligere Diskussion afskaaret.

To Dage efter lettede Skonnerten, og Skipper Cob havde genvundet sit gode Humør. Han spøgede med Drengene og prøvede klodset paa at trøste dem. „Tænk ikke saa meget paa Papegøjen, Drenge," sagde han. „I er ikke arrige paa mig, vel? Naar man bliver saa gammel som jeg, faar man stædige Vaner. Jeg kan ikke fordrage Papegøjer, — hverken Synet eller Lyden af dem, disse støjende, sladrende Fugle, — værre end mange Kvindemennesker!"

Styrmanden kom i samme Øjeblik ind med et bestyrtet Udtryk i Ansigtet.

„Hva' er der los?" spurgte Skipper Cob og rejste sig.

„Jeg er bange for, at vi har mistet Bruce Campbell," svarede Styrmanden.

„Mistet ham?" gentog Skipperen. „Jeg mente, han var i Vandet?"

„Jeg frygter for, at han er væk. Der er ingen, der har set ham siden i Morges."

„Har du spurgt Kinamanden? De plejer at holde sammen!"

„Han er ogsaa væk!"

John og Philip fulgte Skipperen ned i Lasten, hvor de

søgte mellem Gummiet. Pludselig hørte de Bruces Næselyd-Stemme: „Nej, lad mig lige læse denne ene for dig, Sing."

Skipper Cob standsede brat og betydede Drengene at være stille. Alle tre stod lyttende. Paa den anden Side af Sækkene hørte de Skotten fremsige:

Min Annie'es Øjne er klare og blaa,
hun er køn som bølgende Lyng og kær.
Af hende min Havregrød vil jeg faa,
undtagen naar det er daarligt Vejr.

„Sig mig saa Sing, om du synes om det!"

„Synes, det er fint!" svarede Kineseren, „men synes mine er mere fine. Hør saa, Bruce." Og i syngende Tonefald læste han:

Skipper stor og fed som Ko,
sjove Fjæs som en Gullero',
bli'r gal, naar han staar op af Køje
og skraaler som gammel Papegøje.

„Hva' ska' det betyde," raabte Skipper Cob.

Der var dødsstille.

John og Philip prøvede at skjule deres Smil, da Skipperen vendte sig mod dem.

„Sig til Styrmanden, at han skal kalde alle Mand paa Dækket," beordrede han. „Nu maa vi ha' en Ende paa dette her."

Fem Minutter senere var hele Besætningen samlet paa Dækket ved Rattet. Skipperen, der var bristefærdig af Vrede, gloede paa Bruce Campbell, som stirrede gnavent mod Øst, som om han saa efter det daarlige Vejr, der vilde hindre Annie i at lave Havregrød til ham. Lidt efter kastede den Gamle Blikket paa Sing, som syntes langt borte i grublende, filosofiske Tanker. Fra den ene til den anden vandrede hans Blik, — fra Sing til Olaf, til Jim Barletta, til Jefferson Jackson Jones.

„Folk," sagde han, „nu vil jeg ikke vide af mere af det Sludder paa mit Skib! Jeg haaber, I forstaar, hvad jeg mener. Allesammen har I forsømt jert Arbejde for at skrive Vers, — ligesom dumme Skolepiger. Jeg troede, I var Mandfolk! Jeg troede —"

„Bestemt, Skipper," afbrød Kokken, „gør det aldrig mere. Bestemt, gør det ikke!"

„Godt, lad mig se, du ikke gør det!" svarede Skipperen. „Og I andre, I kan bare prøve! Den første, der prøver, bliver lænket! Hvor er Bogen?"

Sing tog Bogen frem fra sin Kittels Folder. „Bruce siger, at han har ikke mere Brug for den," bemærkede han.

Skipperen puttede den i Lommen og gik til sin Kahyt.

„Naada," sagde John, „han var godt gal, hva'?"

„Ikke skrive Vers mere!" mumlede Jeff.

„Men du, Sing? spurgte Phil grinende.

„Mig ikke lave Vers," protesterede Sing. „Hvorfor spørger du?" Saa fløj han fremefter, truffet bagfra af Bruces Spark.

„Poesi i høj Sø," mumlede John, „mon ikke Skipperen synes, det er ligesaa slemt som Sørøveri?"

„Værre," tilføjede Pihl. — — —

Styrmanden, som havde Rattet, kiggede bekymret mod Sydøst, hvor en mørk Skymasse kom højere og højere over Horisonten.

„Bliver det Storm?" spurgte John.

„Ja, og den bli'r slem," svarede Styrmanden. „Hvor er Skipperen?"

„I Kahytten, tænker jeg!" sagde Phil.

Styrmanden rynkede Brynene. „Det er ikke for at kritisere. Men Skipperen burde nu være paa Dækket, — han burde have et Øje med den Sky. Tror I, han sover?"

„Lad os prøve at se," sagde Phil, „vil du med, John?"

Da de aabnede Døren, sad Skipper Cob ved Bordet. Hans Flip var løsnet og Haaret var purret op. Foran ham laa en aaben Bog, og to-tre Stykker Papir, tæt beskrevet, laa foran ham. Hans Fingre var klemt om en Stump Blyant, Panden var rynket, og han bevægede Læberne.

„Skipper," begyndte Philip.

Skipper Cob fo'r op, som skudt ud af en Kanon. Et af Papirerne faldt paa Gulvet. John samlede det op og saa, at det var beskrevet med Vers. Han tøvede et Øjeblik og rakte det saa alvorligt til Skipperen, som snappede det og puttede det i Lommen. Saa tog han de øvrige Papirer og puttede dem i Lommen, — men der laa Bogen — Rimordbogen, som Drengene havde købt i Para.

„Hva' — hva' vil I?" Hans Ansigt var rødt, og han havde et faaret Udtryk i Øjnene. „I forskrækkede mig!"

„Styrmanden bad os sige Dem, at der er en kedelig Sky i Sydøst," svarede Phil, idet han prøvede at se alvorlig ud. „Han tænkte, at De hellere maatte kigge paa den."

„Ja, naturligvis, Sig til ham, at jeg skal være der, saa snart jeg er klar med — med Logbogen."

„Det skal vi sige," svarede John. „Ikke sandt, Phil?"

„Ja, det vil vi," sagde Phil højtideligt.

„Hør her," sagde Skipperen, „andet vil I ikke sige, vel?"

„Skipper," sagde Phil, „anløber vi saa Kingston?"

„Det tænker jeg. Hvorfor spørger du?"

„Maa John og jeg saa købe et Par Papegøjer der?"

Skipperen stirrede paa Drengene. „Hm," sagde han tilsidst. „Naa, det er saadan Vinden blæser! Vel, jeg siger ikke, at I ikke maa. Jeg tror forresten, at de har bedre Papegøjer i Kingston — bedre end i Para. Har I forstaaet?"

Og Skipper Cob skred ud paa Dækket, efterladende to Drenge, der maatte holde sig fast ved Bordet for ikke at trille om af Grin.

Lembckes Friluftsudstyr

Nørregade 15 = Byen 4986

Officielt Depot
for Det Danske Spejderkorps.

I al Slags Vejr :—: til alle Aarstider

Lembckes Friluftsudstyr

Spejderuniformer — Regntøj — Folde-Kajakker
Rygsække — Vandresko — Lumber-Jackets
Bueskytterekvisitter — Telte — Campingudstyr
Feltuniformer — Ski — Skøjter — Kjælker.

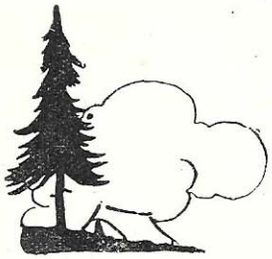

Officielt Depot
for Det danske
Spejderkorps.

Nørregade 15.

Byen 4986

Her er Bogen

for enhver
SPEJDER
oversat af en
SPEJDER
og skrevet af en
SPEJDER

Bogen er skrevet af den ungarnske Spejderchef Dr. Julius von Farkas, dens Titel er IMRE — en ungarnsk Drengs Oplevelser under Krigen og Revolutionen. Gunnar Ipsen har oversat den og Axel Mathiesen har tegnet Omslaget til den. Kartonneret Pris 2,50.

Sæt den paa Ønskesedlen!

DE UNGES FORLAG

Familiens største Slider

betragter stolt sine
danske Sko med

Uskeid Saaler

Uskeid har alle Læderets
bedste Egenskaber,

men er:

3 Gange saa stærkt som Læder.

Trifoliums Mælkeforsyning

leverer til

Middags- og Selskabsbrug

ekstrafin Fløde-Is

med Vanille, Nougat og Hindbær.

Uovertruffen i Kvalitet,
Fedme og Velsmag.

Central 9232 — 9204 — 9205

SPEJDER JUL's PRÆMIEOPGAVE

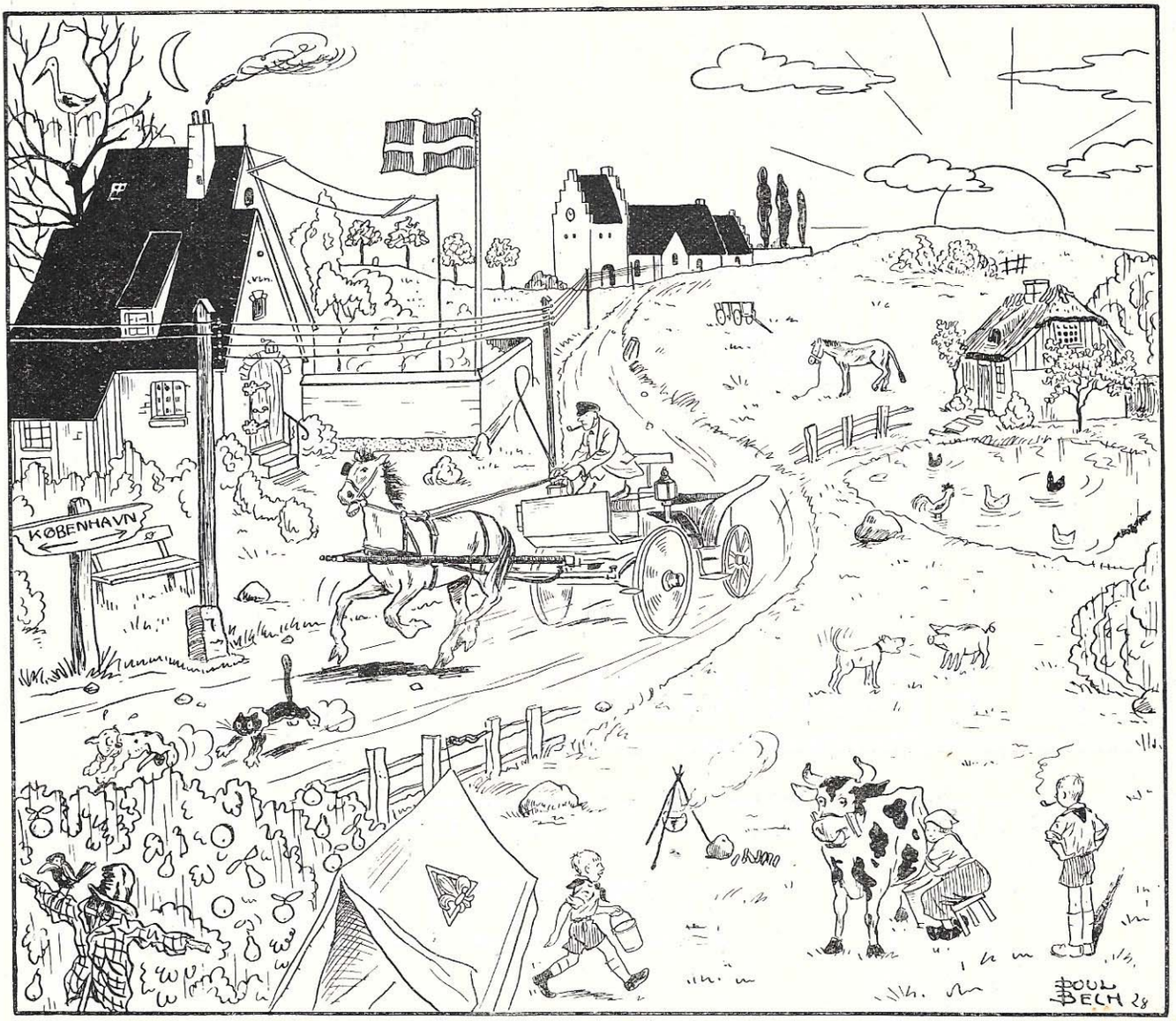

VED SOLNEDGANG

Tegneren har sendt os et lille Aftenbillede fra en dansk Landsby. Solen synker, og Koen malkes, og Spejderne har travlt med Aftensmaden. Alt er saare skønt. Men Du vil dog, hvis Du kigger nøje efter, opdage, at der er et og andet muggent ved det Billede. Tegneren har vist ladet sin Fantasi løbe af med sig et og andet Sted. Baade her og der paa Billedet vil Du se noget, som dog vist ikke hænger rigtigt sammen. Tag et Stykke Papir og en Blyant og begynd at notere de Fejl og Utroligheder op, som Du finder. Der er slet ikke saa ganske faa! — Du skal ikke standse ved de første 25! Klem blot paa, det kan drives endda noget højere op. Prøv ad.

Løsningen: Send en tydeligt skrevet og overskuelig Liste med Angivelse af de fundne Fejl inden 8. Januar til »*Spejder Jul*«, *Søndergade 9, Aarhus,* ledsaget af Kupon'en Side 40.

SPEJDER JUL udsætter en Række Præmier for de bedste Besvarelser: 1. Præmie: En Rejsegrammofon (Værdi 175 Kr.) med 3 Plader »Tri-Ergon« (photo-elektrisk optaget) fra »Industri og Handels Unionen A/S«. — 2. Præmie: Et 2-Mands Forester-Telt med Tilbehør. — 3.—5. Præmie: »Paa Opdagelse i Naturen«, indbundet. — 6.—10. Præmie: Forskellige Drengebøger.

God Lykke til Opdagelserne!

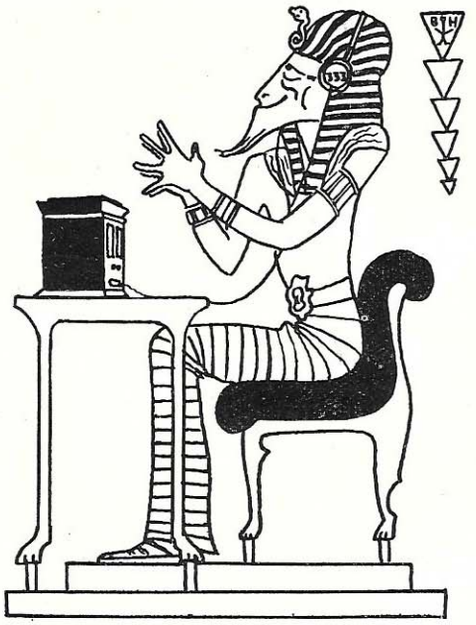

Saaledes vilde
TUT-ANK-AMON
have set ud, hvis
han havde hørt paa

TELEFUNKEN'S

FORTRINLIGE 3-LAMPE-MODTAGER

ARCOLETTE 3

1903 1928

ARCOLETTE 3
KOSTER
INCL. 3 RØR
KR. 105,–

HUSK AT DET ER „TELEFUNKEN", DER HAR

ÆLDSTE ERFARING OG MEST MODERNE KONSTRUKTION

Ved P. B.
og L. P. F.

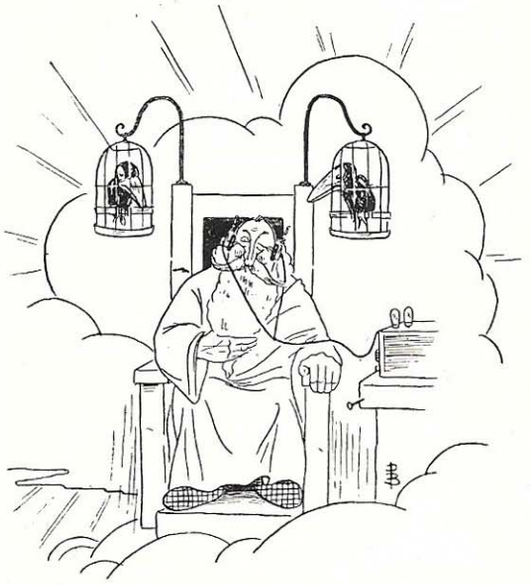

Odin paa Hlidskjalv: »Glimrende Opfindelse den Radio! Nu kan man da følge med!«

—

Hugin og Munin i Burene: »Hvad er den a'?«

Rom (447,8) Pressens Radioavis, Aar 476: »Den sidste romerske Kejser er idag afsat. Lytternes Opmærksomhed henledes paa, at dermed er Oldtiden forbi, og Middelalderen begynder.

Gajus Marius erfarer over Langenberg Radio (468,8), at Cimbrerne og Teutonerne har overskredet Rhinen og er i hurtig Fremrykning syd paa. Han giver Ordre til almindelig Mobilisering i Rom.

Marathonløberen sparer sig megen Ulejlighed og bliver ikke den første Marathonløber. — Saaledes forkyndes Sejren v. Marathon 490 f.K.

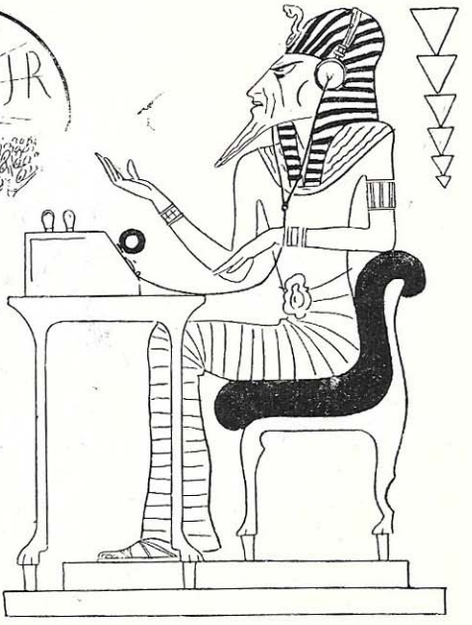

Farao hører en Aften i Radio, at Israelitterne har forladt Ægypten. Forbitret sender han Hære efter dem.

(fortsættes næste Side).

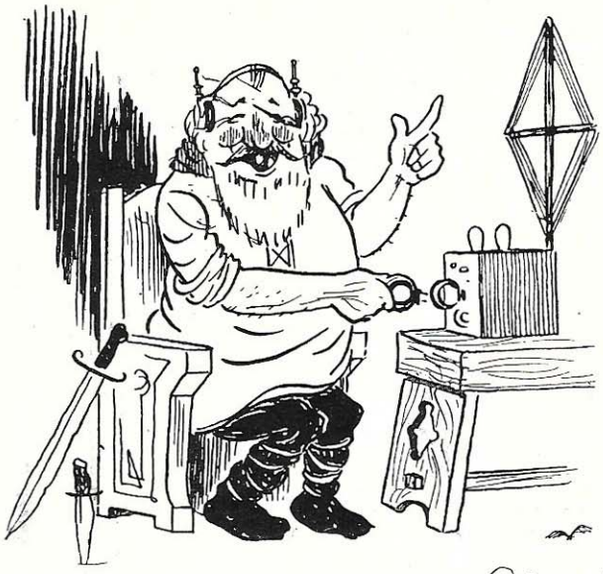

Norske Amatørlyttere melder, at de har opfanget traadløse Signaler, som gaar ud paa, at Lejf den Lykkelige i Gaar har opdaget Amerika. Alt vel bl. Expeditionens Medlemmer.

* * *

Erling Skjalgson til Sole søger forgæves at opnaa Forbindelse med Olaf Trygvasson.

* * *

Roland søger i Roncevaux at forøge Hornet Olifants Virkning ved at rundkaste Signalerne S. O. S.

Efter at hele Verden i de sidste 2 Aar i den største Spænding har fulgt Meldingerne om Magellans Fremtrængen fra Etappe til Etappe paa den første Jordomsejling, meldes idag fra Filippinerne: »Magellan, som igaar ankom hertil, er idag blevet spist af de Indfødte«. Første Styrmand vil søge at redde Resten af Ekspeditionen

Columbus til sin Styrmand:
»Pas paa at faa Vejrmeldingen i Aften Kl. 6,50! — Hvis Vinden holder sig tænker jeg næsten, at vi kan være ovre i Morgen«.

Ingvard Christensen

Interiordekorator

Gardiner og Gulvtæpper

Strandvej 14 - København

Tlf. 2339 og Nr. 77.

ARTIKLER FOR

BORDTENNIS

&

BADMINTON

EN GROS HOS:

SIMON E. KNUDSEN & CO.
BREDGADE 25 C. KBHVN. K.

Galoscher=Overtræksstøvler

Langskaftede Gummistøvler til Herrer, Damer og Børn.

Den danske Gummi=Varmedunk,
pr. Stk. Kr. 4,50=5,00=5,25=5,50=5,75=6,50=7,00=7,50.

Gummimaatter. Voxdug til Køkken= og Spiseborde.

Amagertorv **27 Vald. Foersom** Amagertorv **27**
København K. Telefoner: Central 4310 Byen 4310 København K.

DEN
Lommebog
alle Spejdere bruger
Lommebog for Spejdere,
som i Aar udkommer indbundet i Skindbind til den sædvanlige Pris Kr. 1,75.

Spejdernes Haandbog
240 Sider ca. 200 Illustr., kun 1,50 og faas nu ogsaa i stift Bind til 2,00.

Faas hos alle Boghandlere
eller hos
FR. PALM GREISEN, SILKEGADE 4
Telefoner: C. 4619 og 13318

JOHS. SVINTH
GULDSMED
Søndergade 24 - Tlf. 687
AARHUS

Her

laves

Spejder=

Emblemerne!

Spejder Munderings Magasinet
AKTIESELSKAB
Landemærket 3,
København K.
Telefon 10909

Vi
har
den
Julegave
De
søger

Kom op og se
eller forlang
Prisliste

Spis

Aagades

Brød

Axel Madsen · Papirhandel

Løngangsstræde 23
Telefon 15119
København K

Papir en gros — Protokoller — Tryksager
Kontorartikler

MARIE CHRISTENSENS
KONDITORI MED THESALON
Hjemmelavet Konfekt anbefales
TELEFON AARHUS 1939

VED BISPETORVET AARHUS

Enhver Spejder
anbefales
VILH. A. MEILSØE'S
Farveri og kemisk Tøjrensning
— Telte renses. —
Læssøesgade 17 — Telefon Nora 3588
— Jagtvej 19 — Telefon Taga 1657 —
Spejdere 10% Rabat

Danske Spejderes
Morgen-Parole!

Spis „Ota Gryn"
og bliv stærk!

Frilufts-
Beklædning

Den moderne Paaklædning
Lumber Jackets fra Kr. 15,50
Norske Skibluser m. »Lyn«-Laas
Kr. 18,00.
»Graaspætten«, den bekendte —
Sports-Sweater Kr. 8,00—13,00.
Hvide Sweaters fra Kr. 7,75. Mønstrede Skøjte-Sweaters m. Hue og Vanter for Herrer og Damer. »Plus fours«, Sports-benklæder. **Trench-Coats Kr. 38,00.**
Carl Lønberg, Gothersg. 115
K. F. U. M. Spejdernes Depot.
Telef. 91.15 · 14.653

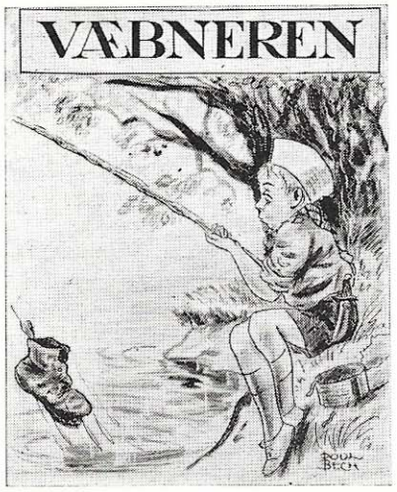

VÆBNEREN

UDGIVET AF K. F. U. M. SPEJDERNE I DANMARK

Udkommer den 15de i hver Maaned med mindst 24 store Sider og mange Billeder, saavel Fotografier som Tegninger.

VÆBNEREN

er Danmarks **ældste** og **bedste** — og bør derfor ogsaa blive Danmarks mest **udbredte Spejderblad**

Eks. paa Indhold (Juli 1928)

Kan. Af Svend Bøgh. (Opbyggelig Artikel).
Roserne. Digt af Mads Nielsen.
Jarl og gamle Rektor. Fortælling af H. Cedergreen.
Lejrhytter. Instruktions-Artikel.
Intern. Spejdersang. Oversættelse.
En Rekruts Genvordigheder. Spejdervise m. Originaltegninger.
Skønlitteratur. »Væbneren«s Kronik.
Dine Fordringer til Livet. Af Baden-Powell.

Spørgsmaalskasse. — Spejderavis. Folkets Røst. — Redaktøren. — Spejderlege. — Fotokonkurrence etc. etc.

VÆBNEREN 1929

Ogsaa et Arbejde.

Jensen: Hvad bestiller Du egentlig, Sørensen? Du sidder jo der og hænger paa den Bænk hele den udslagne Dag.
Sørensen: Jeg sidder og spekulerer.
Jensen: Du kan da ikke spekulere hele Dagen lang!
Sørensen: Nej, men saa sidder jeg bare!

*

Det kostbare Liv!

»Jeg gav ham en Tokrone, fordi han havde reddet mit Liv; og kan du tænke dig, hvor uforskammet: han gav mig en Krone og 50 tilbage!«

*

»Endelig et velskabt Menneske«, sagde Grævlingen; den saa en hjulbenet Dreng.

*

Per: Hvorfor har du dog Vrangen ud paa dine Strømper, Erik?
Erik: Jo, jeg skal sige dig: der er Hul paa den anden Side.

*

Skønt Ræven er snu, sælges der flere Rævebælge end Æselshuder.

*

— Det har dog sine Fordele at have Træben.
Saa, det troede jeg ikke.
Jo, jeg kan bruge Tegnestifter i Stedet for Sokkeholdere. —

*

Giv Gris, naar den grynter, og Barn, naar det beder — saa faar du en god Gris og et ondt Barn.

*

A: Hvad fisker du efter?
B: — efter Hvalfiske.
A: Jamen, der er da ingen Hvalfiske i det Vandhul!
B: Nej, men der er heller ingen andre Fiske. Saa kan jeg lige saa godt fiske efter Hvalfiske.

*

Smaa Børn træder Moderen paa Forklædet, de store træder hende paa Hjertet.

*

Hvo, som omgaas Ulve, lærer at tude.

Moderen: Do ska passe po din Mund i æ Bøj, te do ette ska blyv Nar for dem.
Datteren: Jamen, hva ska a da seje?
Moderen: Sier do: do ska ette seje seje, nær do ska seje seje; do ska seje sige, nær do ska seje seje.

*

En from Skalk er en dobbelt Skalk.

*

Moderen: Bragte du saa Brevet hen paa Kontoret til Direktør Jensen, Erik?
Erik: Ja, men jeg tror ikke han kan læse det.
Moderen: Hvorfor ikke?
Erik: Nej, for han er nok blind. Han spurgte to Gange, hvor jeg havde min Hue — og jeg havde den virkelig paa Hovedet.

*

Hvo aveløs lever, han æreløs dør.

*

— »Vi lever af Landets Fedme hos os«. —
— ??? —
— »Jo, min Far er Specialist i Afmagringskure«. —

Noder til Spejdervisen Side 27.

Hvad en Spejder ikke maa.

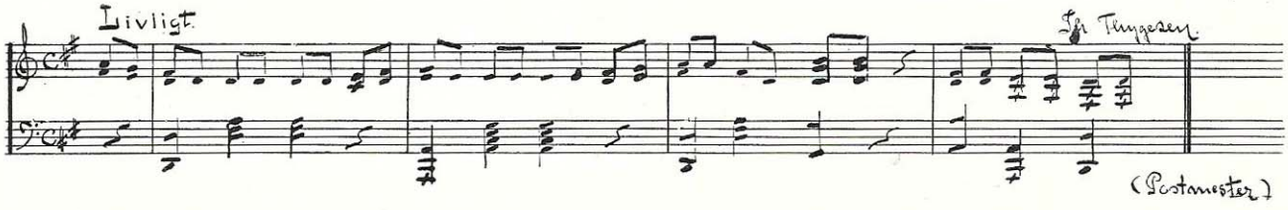

Dansk Paramenthandel,

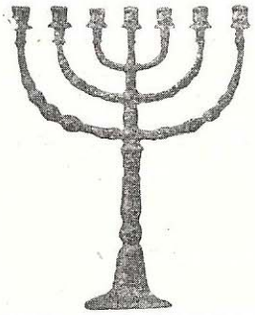

Alter-Særkalke
Alterbeklædning = Kirkeeffekter
Messehageler
Præstekjoler = Præstekraver
Poignerter
Titus-Stager = Tal til Kirketavler
Kirketavler

Gothersgade 115 A¹. **Telefon Byen 4558.**

Ernst Specht

Holchenhus Magasiner
Vestervoldgade 90
anbefaler sig

= 1. Klasses Kolonial-, Vin- og Delikatessehandel =

Specialitet: Konserves i alle Variationer = Ekstra-fine californiske Frugter i Daaser til meget lave Priser.

Bil ad Strandvejen = Varer sendes over-alt i København omgaaende. Tlf. C. 3146 = 3147

Bruhn & Baastrup

Aktieselskab.

Bankiers

Østergade 53 — Telegr.-Adr.: Brubaas.
Telefoner: 13828-13829-13849-14828.

Aktiekapital:
1,500,000 Kroner.

Vekseldiskontering. Valuta.
Laan paa Børspapirer.

Yalelaase leveres

og paasættes overalt i Byen. Nye Nøgler af enhver Profil leveres omgaaende.

Al Slags Laasearbejde udføres.

I. Berg Ø. Farimagsgade 9
Telefon 2353

SPEJDER JUL'S PRÆMIEOPGAVE

Undertegnede (Navn) .....

(Adresse) .....

.....

har fundet de paa **vedlagte** Liste opførte Fejl paa Billedet: Ved Solnedgang.

(Denne Kupon udklippes og vedlægges Listen, og uden den er Løsningen værdiløs).

S. JOHNSEN & CO.S TRYK

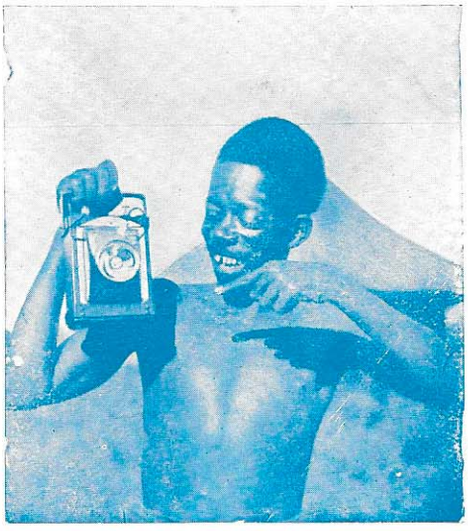

HELLESEN'S

elektriske Haandlygte

uundværlig i en Spejderlejr.

Hellesens Enke & V. Ludvigsen A/S

Aldersrogade 6, København Str.

Enhver dansk Spejder! –

Husk Mor paa –

1.

Irma Margarine er billigst og bedst – sæt den paa Bordet til Højtidsfest.

2.

Af Irma Margarine Mor kan bage den allerlækreste Julekage.

3.

Man køber bedst og billigst, hvor den lille Irma Pige bor.

En Hasselbalch-Bog er den bedste Julegave

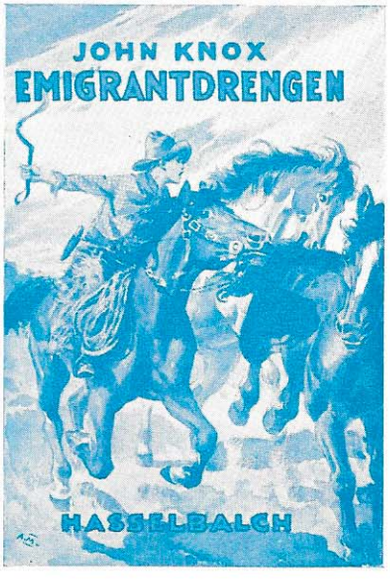

Nye Bøger af Gunnar Jørgensen, H. Buchhave, Marius Dahlsgaard, Kaptajn Valentiner og „William"s Forfatter udkommer dette Efteraar.

Steen Hasselbalchs Forlag

Grandophon

KUFFERT GRAMMOFONER

De bedste, der eksisterer. — Fra Kr. 165.00 til Kr. 300.00.

RADIO-GRAMMOFON

Fremtidens Musikinstrument. 3 og 4 Lampers Lysnetmodtager komb. med Grammofon og Højttaler Kr. 425.00 og Kr. 700.00 resp.

„TRI-ERGON"

Den nye photo el. optagne Grammofon Plade. Alle Instrumenter kommer til deres Ret. Et Kæmpeskridt paa Grammofonmusikens Omraade. Koster dog kun Kr. 4.00.

„GOLDEN PYRAMID"

En første Klasses Naal i patenteret Pakning, der bevirker **at kun een Naal kommer ud ad Gangen.** Pris Kr. 1.50 pr. 200 Naale.

Sælges paa fordelagtige Vilkaar

Vore Varer findes hos alle velassorterede Musikhandlere.

INDUSTRI- & HANDELS UNIONEN A/S. Blegdamsvej 62. København. Telefon C. 7667.

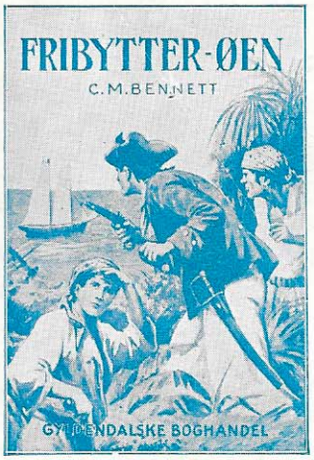

DE RIGTIGE DRENGEBØGER

UDKOMMER HOS GYLDENDAL

C. M. Bennet

Fribytterøen

Man finder her en Righoldighed af det, som en Dreng elsker at finde i en Bog. Kaptajn Dick Huttlestone, Føreren af *Splendid Dawn*, er et Sted i Sydhavet gaaet i Land paa en lille vulkansk Bjergø, som han anser for ubeboet. Medens han er i Land, overfaldes og bortføres hans Skib af Sørøvere, og han ser sig og nogle faa Mand af sin Besætning ladt tilbage paa Øen, hvor de kommer ud for en Mængde Æventyr. Øen viser sig at være Tilholdssted for Sydhavets Pirater, og det er om Kaptajn Huttlestones Kampe med dem, vi hører.

Efter flere Maaneders Kampe og primitivt Liv paa Fribytterøen slaar endelig Befrielsens Time, da et engelsk Orlogsskib kommer de nødstedte til Hjælp, og Sørøverne føres bort i Bolt og Jern.

Kart. 2 Kr. 50 Øre.

Sigurd Strangen

Med Krølle paa Langfart

(Et Rejseæventyr fra Sydamerika)

Det er min Tro, at mange Unge, før de drager ud i Verden, hvad enten det er for at se sig om eller for at vinde Prinsessen og det halve Kongerige, bør vide lidt om, hvad de drager ud til. Det er sandelig Æventyr dette at staa i Forstavnen af et Skib og stirre ind imod nyt Land, en fremmed Verdensdel. Men hvis du tror, at det er let og lige til at bane sig Vej derude med de bare Næver, saa tager du fejl, du rare Fyr; saa er du gaaet galt i Byen!

Det er saa mange Unge, som længes ud, og som tror, at blot de faar Lov til at rejse, gaar det altsammen glat. I de fleste Tilfælde gaar det ikke, eller gaar det som det gik Ego, Tropsfører Krølle. Han rejste ud, og han rejste hjem igen, og han slap godt fra hele Historien.

1 Kr. Kart. 1 Kr. 50 Øre.

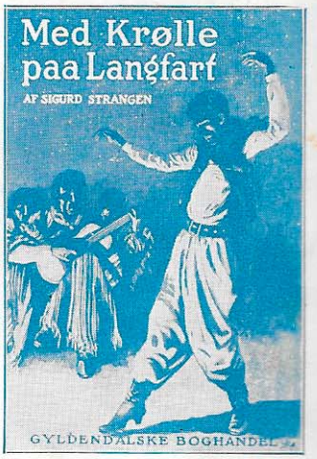

Percy F. Westerman

Det første Togt

Percy F. Westerman er alle Drenges Yndlingsforfatter. I *Det første Togt* møder man Peter, der viser sig at være en frisk og fornøjelig Søgut, i hans Samvær med Kammeraterne paa Skoleskibet, hvor Livet ikke er lutter Behagelighed, men hvor alt bliver taget med godt Humør. Bogen er tilmed en Bog, der kan lære Drenge den meget vigtige Ting, at vælge deres Kammerater med Forstand.

Bogen er forsynet med originale engelske Illustrationer.

Kart. 2 Kr. 50 Øre.

David Binney Futnam

Davids Stillehavstogt

Den trettenaarige *David Putnam* er danske Drenge bekendt fra hans morsomme Bog *Davids Grønlandsfærd*.

Denne Gang har David været med paa en stor Havundersøgelsesekspedition til Galápágosøerne. Paa en meget fornøjelig Maade skildrer David sine Hændelser, dels paa Ekspeditionens Skib *Arcturus*, dels paa de mange Exkursioner, som foretages paa Øerne. Bogen er en af den Slags Bøger, som Drenge gemmer til de bliver ældre, og altid med Glæde tænker tilbage paa. Bogen ledsages af en Mængde Illustrationer. Enhver Dreng vil være glad ved at læse *Davids Stillehavstogt*.

2 Kr. 75 Øre. Kart. 3 Kr. 50 Øre.

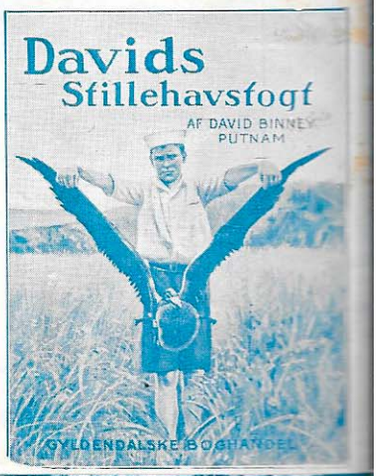

S. JOHNSEN & CO.S TRYK · KØBENHAVN K.